1 Corinteni - Comentarii F. B, Hole

Către toţi sfinţii din orice loc (vers. 1-3)

Trebuind să scrie cu o notă corectivă, Pavel subliniază în mod foarte natural de la început locul şi autoritatea apostolică pe care le avea de la Dumnezeu; şi apoi îşi asociază pe unul dintre ai lor. Sosten venea din Corint (Fapte 18.17) şi se pare că se întorsese la Dumnezeu după ce a fost bătut de greci, socotit ca mai-mare al sinagogii, înlocuind pe Crisp, care se întorsese la Dumnezeu cu puţin timp înaintea lui.Două fapte importante ne sunt aduse înainte în versetul 2. Întâi, că numai cei care au fost sfinţiţi în Hristos, care au fost sfinţiţi prin chemarea lui Dumnezeu şi care cheamă pe Isus ca Domn formau adunarea lui Dumnezeu din Corint. Al doilea, că deşi epistola era scrisă în primul rând către adunarea din Corint, totuşi în al doilea rând toţi care chemau pe Hristos ca Domn erau avuţi în vedere, în orice localitate ar fi fost. Acelaşi Domn era „şi al lor şi al nostru“ şi pentru acest motiv toţi sfinţii erau sub o Autoritate comună.Este bine să notăm cu grijă acest prim fapt, pentru că acest cuvânt, biserică, este folosit astăzi cu o mare varietate de înţelesuri. Adevăratul ei înţeles îl avem potrivit Scripturii din acest verset. Numai credincioşii adevăraţi sunt sfinţi, sfinţiţi în Hristos. De altă parte, este o realitate că unii pretind că şi ei cheamă Numele Domnului nostru Isus Hristos fără să fie adevăraţi credincioşi, şi din această cauză apostolul Pavel în unele pasaje se ocupă de ei pe baza mărturisirii lor şi spune unele lucruri care ar sugera că unii dintre ei s-ar putea să nu fie ce pretind. Totuşi, vorbind în general, dacă cineva dă mărturie de credinţă, trebuie primit ca fiind credincios, până ce se va dovedi altfel.De asemenea, este bine să observăm şi să înţelegem al doilea fapt, cu semnificaţia lui şi cu consecinţele care vin din el. Ni se arată foarte clar că deşi fiecare adunare îşi are condiţiile ei locale, situaţia şi responsabilitatea ei, totuşi ea nu poate fi separată de întreg – de Adunarea lui Dumnezeu sub aspectul ei universal. Ordinea pe care apostolul o stabileşte (porunceşte) pentru corinteni este totodată stabilită pentru toţi sfinţii din orice loc. Disciplina care avea să fie primită la Corint, în timp ce era imediat făcută la Corint, îşi avea aceeaşi însemnătate după aceea în întreaga biserică. Recunoaşterea acestui fapt ne fereşte de greşeala de a trata fiecare adunare ca şi cum ar fi o unitate independentă şi autonomă – de a sublinia importanţa adunării locale atât de mult încât să umbrim realitatea unităţii întregii biserici a lui Dumnezeu.

Comuniunea cu Fiul Său (vers. 4-9)

Dorinţa apostolului Pavel era ca harul şi pacea să fie peste ei. Era în mod evident destulă neînţelegere între ei, care ar fi fost înlăturată printr-o mai mare măsură de har dăruită lor. Totuşi, harul lui Dumnezeu le fusese dat în Hristos, aşa cum spune versetul 4, şi aceasta îi mişca inima spre mulţumire faţă de Dumnezeu. Mai mult, din harul lui Dumnezeu veniseră toate darurile pe care le aveau, în timp ce aşteptau venirea Domnului. Dumnezeu, care îi chemase la comuniunea cu Fiul Său, este credincios şi măreţ în bunătate, şi prin urmare el era pe deplin încrezător că ei vor fi întăriţi, fără vină până la sfârşit.Notaţi cât de des este numit Domnul Isus Hristos în cele dintâi 9 versete şi cum orice lucru este atribuit Lui şi se referă la El. Este Numele Său, harul Său, mărturia Sa, ziua Sa, comuniunea Sa. Aceasta întăreşte, şi este potrivită să întărească, mustrarea destul de tare pe care apostolul o începe în versetul 10. Erau dezbinări sau partide printre ei, care conduceau la lupte şi ceartă. Aceste partide dădeau o lovitură faptului că ei fuseseră chemaţi la comuniunea cu Cel care este Fiul lui Dumnezeu şi Domnul nostru.Când David era la Adulam, în timpul respingerii lui de către Saul, veneau oameni în mare număr la el, să fie în aceleaşi condiţii, iar el devenise căpătenia lor. Ei erau în comuniune cu el, pentru că el era figura centrală. Dacă el ar fi fost învins, comuniunea ar fi încetat. Noi suntem chemaţi în comuniunea Unuia care, de asemenea, este respins, totuşi infinit mai mare ca David. Cel care ne este Căpătenia este Fiul lui Dumnezeu. Comuniunea de care aparţinem este dominată de El, fără rival.

Dezbinări şi ceartă (vers. 10-17)

În lumina aceasta, cât de mare este răul de a face partide sau a avea spirit de partidă, chiar dacă nume de mare cinste ar fi ataşate de aceste partide, sau chiar însăşi numele lui Hristos ar fi luat pentru a forma o partidă! Din versetul 6 al capitolului 4 înţelegem cum corintenii îşi făceau partide în jurul oamenilor care aveau dar în adunarea lor, iar apostolul s-a ferit să menţioneze numele lor, punându-l pe al Său, al lui Apolo şi al lui Petru. În felul acesta el menţinea bunăcuviinţa delicată, caracteristică creştinismului, şi în acelaşi timp sporea efectul argumentului său. Apostolul Pavel era tatăl lor spiritual, dar chiar a spune „şi eu sunt al lui Pavel“ nu era de admis.Dezbinările – adică schimele sau partidele – duc întotdeauna la certuri. Dorinţa lui Dumnezeu este ca noi să fim uniţi într-un gând şi o judecată. Deşi la depărtare, veşti despre starea tristă a corintenilor ajunseseră la urechile lui Pavel, şi el s-a purtat cu credincioşie faţă de ei. În acelaşi timp, el spune deschis de la cine i-au venit informaţiile. Casa Cloei nu putea da informaţii împotriva lor şi totuşi să rămână anonimă, spunând: „Să nu ştie nimeni că noi ţi-am spus!“ De asemenea, apostolul însuşi se ferea de acuzaţii vagi şi neprecise. Era foarte clar şi hotărât în ce spunea: „Vorbesc dar despre aceasta...“ (vers. 12). Dacă felul acesta de comportare ar fi luat în seamă când ar trebui să fie aduse înainte unele învinuiri, bine ar fi.Întrebările din versetul 13 sunt puse cu un scop precis. Hristos este Unul singur. Numai El a fost răstignit pentru noi. Numai pentru Numele Lui am fost botezaţi. Apostolul era mulţumit că deşi fusese mult timp în Corint, nu botezase pe mulţi dintre ei, ci vreo doi sau trei. În însărcinarea dată celor doisprezece (Matei 28 şi Marcu 16) botezul avea un loc proeminent. În însărcinarea dată de Hristos lui Pavel tot accentul a fost pus pe predicarea evangheliei, şi nu pe botez. Este posibil desigur ca botezul să fi avut o parte în aceste dezbinări şi certuri de la Corint. Oricum, versetul 17 arată foarte clar că nu botezul, ci evanghelia crucii lui Hristos este lucru de cea mai mare importanţă. Şi mai mult, crucea trebuie să fie predicată în aşa fel încât să nu-i fie făcute zadarnice înţelesul şi puterea.

Cuvântul crucii (vers. 18-24)

Aceasta ne aduce la versetele 18 până la 24, un text important în care ni se descoperă puterea reală şi însemnătatea crucii lui Hristos: crucea, ca trecerea asupra omului a sentinţei de condamnare, şi aducerea nimicirii asupra înţelepciunii lui; şi în acelaşi timp ea introduce puterea şi înţelepciunea lui Dumnezeu pentru mânturirea celor care cred. Crucea lui Hristos este punctul în care, în măsura ei supremă, lumea şi-a luat asupra ei răspunderea de a se contrazice cu Dumnezeu. Ea a dat pe Fiul lui Dumnezeu morţii, o moarte împlinită cu cel mai mare dispreţ şi ruşine. Dumnezeu a acceptat provocarea, şi ca rezultat crucea a devenit şi suprema dovadă a nebuniei înţelepciunii omeneşti, a descalificării şi a înlăturării de către Dumnezeu chiar şi a celui mai mare şi mai înţelept dintre oameni. Din cauza aceasta apostolul Pavel a fost trimis să predice evanghelia într-un fel care nu dă nici cea mai mică importanţă înţelepciunii omeneşti.De asemenea, din cauza aceasta crucea rămâne ca „marea despărţire“ între oameni oriunde este predicată cu credincioşie. De o parte stau „cei care pier“, de cealaltă „noi care suntem mântuiţi“. De care anume clasă aparţine cineva se poate spune când observi atitudinea individuală faţă de predicarea crucii. Pentru unii nu este decât nebunie, pentru că ei sunt de acord cu lumea şi înţelepciunea ei. Pentru ceilalţi, ea este puterea lui Dumnezeu, şi aceasta pentru

mântuire. Dumnezeu mântuieşte prin nebunia predicării. Ideea care trebuie observată în versetul 21 nu este că predicarea apare ca o metodă nebună – dacă ai compara, de exemplu, cu faptele – ci mesajul predicat acum, cuvântul crucii, este nebunie după noţiunile omeneşti, dar este înţelepciune şi putere potrivit lui Dumnezeu.Lumea îşi are înţelepciunea ei. Când Fiul lui Dumnezeu a venit în atingere cu ea şi sub posibilitatea ei de cercetare, lumea L-a privit potrivit cu standardele înţelepciunii ei, L-a acuzat ca lucrând cu puterea căpeteniei demonilor, şi L-a răstignit. Înţelepciunea lumii nu l-a făcut pe om în stare să-L recunoască pe Dumnezeu atunci când L-a văzut; mai degrabă L-au confruntat cu diavolul. Dacă acesta este rodul copt al înţelepciunii lumii, atunci ea este cu totul fără vreo valoare în lucrurile lui Dumnezeu şi condamnată de Dumnezeu. Şi aceasta este situaţia, fie că privim la evrei, fie la naţiuni.Atât iudeii, cât şi grecii aveau particularităţile lor. Unii cereau semne, ca urmare a intervenţiilor miraculoase ale lui Dumnezeu în trecutul istoriei lor: numai un semn i-ar fi putut satisface. Ceilalţi aproape că se închinau raţiunii omeneşti, şi nu aveau nevoie de ceva care nu se potrivea cu noţiunile filosofice din timpul lor. Şi pentru unii şi pentru alţii Hristos răstignit era o pricină de poticnire. Iudeii Îl aşteptau pe Hristos, însă El trebuia să fie o Persoană splendidă şi cu totul senzaţională. Grecii ar fi spus bun-venit unui nou filosof care să ducă speculaţiile lor la o culme plină de triumf. Şi unii şi alţii erau jigniţi cu un Hristos răstignit. Un astfel de Hristos era o piatră de poticnire fără speranţe pentru iudeu şi părea absurd dincolo de orice cuvânt pentru grec. Dar nu este un alt Hristos decât Hristos care a fost răstignit.Şi prin har, nu un alt Hristos este dorit de noi. Pe de altă parte, noi suntem printre cei „care sunt mântuiţi“. Noi suntem chemaţi (vers. 24) de Dumnezeu, chiar dacă altădată eram printre iudei sau naţiuni, şi noi putem vedea că Hristos în adevăr este şi puterea, şi înţelepciunea lui Dumnezeu. El va zădărnici toate planurile măreţe ale oamenilor făcute cu mare înţelepciune şi va stabili ceea ce Dumnezeu a plănuit. În acelaşi timp, înţelepciunea şi puterea Lui au lucrat mântuirea noastră. Din punct de vedere omenesc, crucea poate fi nebunia şi slăbiciunea lui Dumnezeu, dar ea este în acelaşi timp şi mai înţeleaptă şi mai puternică decât oamenii.

Semnificaţia crucii lui Hristos (vers. 25-29)

Să revedem acum aceste 25 versete ca să nu pierdem sensul argumentului apostolului în toate acestea. Corintenii îi înălţau pe oameni – pe nişte creştini, fără îndoială, şi probabil foarte dotaţi – ca drept conducători ai partidelor lor în adunarea lui Dumnezeu. Aceasta în fapt dădea o lovitură poziţiei supreme a lui Hristos; şi arăta că omul, puterea lui, înţelepciunea lui, darurile lui, aveau în mare măsură un loc prea mare în gândurile lor. Aceasta arăta în schimb că ei înţeleseseră destul de puţin semnificaţia crucii lui Hristos, care pune sentinţa condamnării lui Dumnezeu asupra omului şi a înţelepciunii lui. De aici rezultă predicarea crucii de către apostol, şi de aici înlăturarea înţelepciunii omeneşti în felul în care el o predica.Nevoia de predicare a crucii în felul lui Pavel nu este mai puţin simţită în secolul nostru decât în cel dintâi. Probabil este chiar mai mare, întrucât mai mult ca niciodată astăzi se pune accentul pe măreţia şi gloria şi înţelepciunea omului. Niciodată oamenii, uneori chiar şi cei care se numesc creştini, nu s-au simţit atât de mult încântaţi de puterea lor. Şi totuşi niciodată nu s-a dovedit lipsa lor de adevărată înţelepciune. Crucea pune toate în adevăratul lor loc. Ea face ca toate să depindă de Hristos care a suferit aici. Ea face să fie nimic omul care l-a pus pe ea (pe cruce). Şi este drept să fie aşa.Am învăţat noi şi am înţeles sensul pe care-l are crucea? Multe milioane de persoane din creştinătate au schimbat-o într-un simbol elegant care să fie pus pe clădiri folosite cu scop religios, sau chiar purtate pe piept, făcute din aur şi pietre scumpe. Partea noastră să fie s-o gravăm pe „tablele de carne ale inimii“, încât să ne ferim şi să terminăm cu gloria ieftină a omului, şi întotdeauna să căutăm gloria lui Hristos; în felul acesta vom evita să dăm mare importanţă vreunui om, chiar şi a celui mai bun om, şi mai presus de toate de a ne da importanţă nouă înşine. Pentru noi, Hristos să fie cel dintâi, Hristos până la sfârşit, Hristos de la un capăt până la altul al căii – Hristos puterea lui Dumnezeu şi înţelepciunea lui Dumnezeu.După ce a dezvăluit semnificaţia crucii lui Hristos, apostolul continuă să arate că înţelesul ei a fost întărit de rezultatele pe care le-a produs. El îi roagă pe corinteni să se uite la chemarea lor, pentru că prin predicarea crucii fuseseră chemaţi. Dar puţini dintre ei erau cunoscuţi că făceau parte din cei înţelepţi sau puternici sau de neam ales din lume. Dimpotrivă, pentru că toţi aceia erau înclinaţi să se împiedice de un astfel de mesaj. Dumnezeu a ales mai degrabă pe cele nebune, cele slabe, cele de jos, cele disprețuite, şi chiar pe cele care nu sunt.În fiecare caz apostolul le vorbeşte fără îndoială potrivit cu ceea ce erau ei în ochii oamenilor, şi este uimitor că Dumnezeu a trebuit să aleagă şi să folosească pe unii ca aceştia pentru a-i face de ruşine şi a-i înlătura pe cei care se socoteau ei înşişi înţelepţi şi onorabili. În acelaşi timp, aceste cuvinte ar putea fără îndoială să fie aplicate la ceea ce corintenii fuseseră în adevăr în zilele dinaintea întoarcerii lor la Dumnezeu, şi deci minunea este că ei au devenit ceea ce erau acum, ca rod al alegerii şi lucrării lui Dumnezeu. Dar din orice punct de vedere am privi, semnificaţia crucii este aceeaşi. Rezultatele practice ale alegerii lui Dumnezeu şi a chemării Sale prin predicarea crucii erau de aşa fel încât să nu aducă onoare omului. Nici o făptură să nu se laude înaintea Lui! Cine se laudă să se laude în Domnul.

Ce suntem în Hristos (vers. 30-31)

Mulţimea motivelor pentru care noi cei credincioşi ne putem lăuda în Domnul ni se dau în versetul 30. Noi suntem „în Hristos Isus“, având parte de viaţa Lui şi fiind în comuniune cu El. Şi aceasta, „de la Dumnezeu“ şi în nici un fel de la om. Dumnezeu Însuşi este izvorul acestui întreg har care a ajuns până la noi. Este adevărat, desigur, că noi suntem „din Dumnezeu“, aşa cum este clar spus în 1 Ioan 4.4, şi pentru că suntem „în Hristos Isus“ suntem din Dumnezeu. Dar aceasta cu greu ar rezulta din versetul care ne stă înainte, ci mai ales că totul este de la Dumnezeu şi nu de la om, fie că ne gândim la ceea ce suntem în Hristos, fie la ceea ce avem în Hristos.În versetul 30 avem expresia „din El“ şi apoi „de la Dumnezeu“. Hristos care a fost răstignit S-a făcut pentru noi toate aceste lucruri de la Dumnezeu. Înţelepciunea este prezentată întâi, întrucât ea este pusă în discuţie. Avem nevoie de ea, pentru că păcatul ne-a afundat în ignoranţă şi nebunie. Dar apoi păcatul ne-a aruncat într-o stare de vină şi de condamnare; de aceea avem nevoie de dreptate. De asemenea, în murdărie şi în stricăciune; şi atunci avem nevoie de sfinţire. Şi în lanţuri şi în robie; deci avem nevoie de răscumpărare. Răscumpărarea vine cea din urmă, întrucât este un termen care include partea finală, răscumpărarea trupurilor noastre la venirea Domnului.Crucea exclude în principiu orice laudă a omului. Lucrarea lui Dumnezeu în legătură cu predicarea crucii o exclude şi în practică. Trebuie numai în Domnul să ne lăudăm, dacă ne lăudăm în vreun fel.

Predicarea crucii de către apostolul Pavel (vers. 1-5)

Când Pavel a fost trimis să predice evanghelia, el a fost învăţat să facă această lucrare în aşa fel încât să-i fie aprobat de Dumnezeu mesajul prezentat. El vorbea despre acest lucru în versetul 17 din capitolul 1. A lucrat el aşa cum spusese? Desigur. Şi în versetele cu care începe capitolul 2, el aminteşte corintenilor spiritul care l-a caracterizat când a venit la ei şi felul predicării lui. Versetul 1 ne dă stilul predicării lui. Versetul 2, subiectul mesajului lui. Versetul 3, spiritul care l-a caracterizat. În versetul 4 revine la stilul predicării lui, dar adăugând în ce stătea puterea lui. Versetul 5 ne arată scopul pe care-l avea în vedere.În ce priveşte stilul, el nu era un orator deosebit de priceput în arta de a mişca pe oameni printr-o vorbire admirabilă şi înduplecătoare. El le evita pe toate acestea, sprijinindu-se numai pe Duhul Sfânt şi pe puterea Sa.Ca temă, el avea numai pe Hristos şi crucea Lui. Subliniem cuvintele „la voi“ (vers. 1). Ştia tendinţele corintenilor, cu marile lor pretenţii în ce priveşte filosofia şi intelectul omului. Nu avea să vină în legătură cu ei pe terenul lor şi să fie atras în discuţii filosofice preferate de ei. El se

hotărâse ca printre ei să nu ştie altceva decât pe Hristos răstignit. Apostolul Pavel şi-a început viaţa creştină cu Hristos glorificat, totuşi el ştia bine că dacă ei nu vor crede în Hristos răstignit şi nu-L vor cunoaşte în acest fel, nu s-ar face nimic în felul lui Dumnezeu. Adevărul despre un Hristos răstignit avea să pună în ţărână propria lor mândrie şi glorie: şi până ce omul nu coboară în ţărână, nu poate începe cu Dumnezeu.Şi însuşi spiritul lui Pavel se menţinea în felul acesta. El nu venea în mijlocul lor cu sunete puternice de trâmbiţe, anunţându-se ca fiind „cel mai puternic predicator din Palestina“ sau ceva în felul acesta, cum este obiceiul în secolul nostru. Cu totul altfel! Slăbiciune, teamă, tremur, la acestea se referă el. Era deosebit de conştient că firea păcătoasă era încă în el, încât cu uşurinţă s-ar fi putut depărta de la credincioşia faţă de Stăpânul lui şi ar fi alunecat în ceva care nu era de la Dumnezeu. Ştia că puterea diavolului ţinea inimile corintenilor în întuneric. De aici teama şi tremurul lui. Şi de aici, de asemenea, locul pentru arătarea puterii Duhului lui Dumnezeu şi dărâmarea întăriturilor diavolului în inimile oamenilor. Să dea Dumnezeu să fie făcut mai mult loc pentru lucrarea acestei puteri şi astăzi!Atunci am putea vedea mai mulţi oameni întorşi la Dumnezeu care să-şi aibă credinţa întemeiată nu pe înţelepciunea oamenilor, ci pe puterea Lui.

Înţelepciunea care nu este a veacului acestuia (vers. 6)

Până la sfârşitul versetului 5, apostolul a menţionat de opt ori înţelepciunea omenească, în fiecare caz dându-i toată neîncrederea. De aceea unii şi-ar putea închipui că orice fel de înţelepciune ar fi de dispreţuit. Alţii, de asemenea, ar presupune că şi credinţa creştină ar apela numai la sentimente şi emoţii, şi de aceea nu are în ea nimic vrednic de atenţia unui om care gândeşte.Astfel, în versetul 6 apostolul aminteşte corintenilor că însăşi credinţa este plină de înţelepciune, dar nu a celor mari de pe pământ. Totuşi ea este înţelepciune al cărei caracter este pentru „cei desăvârşiţi“, care au crescut, sunt maturi. Putem fi credincioşi, dar atât timp cât suntem în vreo nesiguranţă cu privire la poziţia noastră înaintea lui Dumnezeu, atât timp cât suntem în chinurile preocupării cu noi înşine, cu întrebări în legătură cu eliberarea de sub puterea păcatului, nu avem nici inimă, nici linişte ca să învăţăm înţelepciunea lui Dumnezeu aşa cum este exprimată în sfaturile şi planurile Sale, care altădată erau ascunse, iar acum au fost făcute cunoscute.În alt loc din Scriptură se vorbeşte despre Satan ca „dumnezeul veacului acestuia“. El foloseşte pe „stăpânitorii“ veacului acestuia ca să expună înţelepciunea veacului acestuia, în timp ce le orbeşte minţile ca să nu cunoască înţelepciunea lui Dumnezeu care a fost rânduită (predestinată) mai înainte de veacuri. El a orbit minţile oamenilor care au răstignit pe Domnul gloriei când a venit aici.Aceasta este o acuzare teribilă! Domnul suprem al gloriei a fost condamnat la o moarte de înjosire şi ruşine unică, şi aceasta nu atât de gloata ignorantă, cât mai ales de stăpânitorii veacului acestuia. Însăşi inscripţia de pe cruce a fost scrisă în greacă, latină şi ebraică. Grecii erau incontestabil stăpânitorii intelectuali ai veacului. Romanii erau stăpânitori îndemânatici în faptele de arme şi în guvernare. Evreii erau stăpânitorii fără rival în ale religiei. Şi toţi aceştia au fost implicaţi în răstignirea Domnului gloriei. Deci toţi şi-au arătat completa ignoranţă a lui Dumnezeu şi toţi s-au adus ei singuri sub judecata Lui.Stăpânitorii veacului acestuia „se vor duce“. Ce umilitor pentru ei! Nu numai că „priceperea celor pricepuţi“ va fi „înlăturată“ (1.19), dar însăşi stăpânitorii veacului acestuia se vor duce, vor ajunge de nimic. Rezultatul final al tuturor faptelor înţelepţilor este Nimic. Oamenii înţelepţi, ei înşişi ajung de Nimic. În contrast cu aceasta ni se spune de apostolul Ioan: „cel care face voia lui Dumnezeu rămâne în veac“, după cum avem şi cuvintele Domnului către ucenicii Săi, ca „roada voastră să rămână“. Cel credincios, şi numai el, are putere să se angajeze în ceea ce rămâne pentru eternitate. Să chibzuim cu mare atenţie lucrul acesta şi vieţile noastre să fie dominate de ce este etern!

Înţelepciunea lui Dumnezeu rânduită spre gloria noastră (vers. 7-9)

Este un gând minunat că înţelepciunea lui Dumnezeu, odinioară ascunsă, dar acum făcută cunoscut, a fost „rânduită“ (predestinată) înainte de veacuri spre gloria noastră. Nu numai că noi înşine am fost aleşi în Hristos înainte de întemeierea lumii, dar înţelepciunea lui Dumnezeu avea în vedere gloria noastră înainte de a începe veacurile, şi totul a fost rânduit atunci. Şi ce rânduieşte Dumnezeu va ajunge întotdeauna la împlinire când va veni ceasul. Gloria noastră deci este sigură şi este în legătură cu gloria lui Hristos, şi complementară ei. Gloria lui Hristos este supremă, dar gloria noastră este tot atât de sigură ca a Lui, şi, tot aşa, rânduită de Dumnezeu.Ceea ce a fost rânduit, potrivit versetului 7, a şi fost „pregătit“ (vers. 9), iar lucrurile pregătite sunt cu totul dincolo de înţelegerea omului, de ce poate vedea ochiul lui, de ce poate simţi inima lui. Multe lucruri le înţelegem folosind ochii – adică, prin observare. Înţelegem alte lucruri folosind urechile, ascultând ceea ce ajunge până la noi – adică, prin tradiţie. Alte lucruri le înţelegem instinctiv cu inima – adică, prin intuiţie. Lucrurile lui Dumnezeu nu le înţelegem prin nici una din aceste căi; numai prin revelaţie ajung să fie înţelese, aşa cum arată versetul 10.

Cunoaşterea prin revelaţie, comunicarea prin inspiraţie (vers. 10-13)

Lucrurile pregătite au fost revelate de Duhul. Iar „nouă“ din vers. 10 înseamnă în primul rând apostolilor şi profeţilor cărora le-a fost făcut întâi cunoscut adevărul. Adevărul a ajuns la mulţimea sfinţilor prin ei, cum vom vedea îndată. Dar în versetul 11 aflăm despre competenţa Duhului de a face revelaţii, pentru că El este Duhul lui Dumnezeu. Numai duhul omului poate cunoaşte în adevăr lucrurile omeneşti. Tot aşa, numai Duhul lui Dumnezeu cunoaşte lucrurile lui Dumnezeu şi le poate face cunoscut.Dar cei credincioşi au primit Duhul lui Dumnezeu, aşa cum se precizează în versetul 12. În felul acesta suntem în stare să înţelegem lucrurile lui Dumnezeu. Nici cercetarea, nici experimentarea, nici învăţătura, nici puterile intelectuale, nu ne pot da această competenţă, numai Duhul lui Dumnezeu ne-o poate da.Să punem la inimă foarte mult acest lucru, pentru că trăim într-o perioadă marcată de cercetare şi experiment şi de activitate intelectuală şi de obicei se presupune că mintea omenească este capabilă să înţeleagă lucrurile lui Dumnezeu aşa cum se înţeleg lucrurile omului. Dar ea nu este capabilă. De aceea se fac mari greşeli spirituale de oameni învăţaţi. Sunt bine calificaţi în lucrurile omeneşti; totuşi sunt orbi şi ignoranţi în lucrurile divine.Suntem noi pasionaţi să cunoaştem lucrurile lui Dumnezeu? Desigur, ar trebui. Avem un interes personal în ele. Lucrurile „rânduite“, „pregătite“ şi „descoperite“ ne-au fost „dăruite de Dumnezeu“ (vers. 12). Le avem noi, şi ne bucurăm noi de înţelegerea primită?Ar trebui să le avem, pentru că lucrurile descoperite sfinţilor apostoli şi profeţi ai lui Dumnezeu ne-au fost comunicate prin cuvinte în felul rânduit de El. Aşa ne spune versetul 13: „comparând cele spirituale prin mijloace spirituale“. Aici apostolul pretinde clar că vorbea sub inspiraţie dată de Dumnezeu; şi, mai mult, şi în cuvintele pe care le scria. Inspiraţia pe care o pretindea se referea desigur la „cuvinte“. Dacă nu am fi primit în Scripturi (aşa cum sunt ele în original) gândurile lui Dumnezeu îmbrăcate în cuvintele alese de Dumnezeu, nu am avea nicidecum o inspiraţie de o valoare reală.

Lipsa de înţelegere a omului natural şi înţelegerea de către omul spiritual (vers. 14-16)

Ultima verigă din acest lanţ minunat este „a judeca“ (sau a deosebi, a înţelege). Dacă astăzi noi nu deosebim lucrurile lui Dumnezeu prin Cuvântul lui Dumnezeu, nu suntem folosiţi de el, chiar dacă el ne-a fost rânduit, pregătit, dăruit şi comunicat. Cuvintele Lui sunt ale noastre, dacă suntem în adevăr creştini; dar pentru binecuvântarea practică astăzi, noi trebuie să le înţelegem, să le deosebim. Şi aceasta, prin acelaşi Duh prin care ele ne-au fost revelate şi comunicate.Pentru a deosebi lucrurile, avem nevoie de o bună condiţie spirituală. „Omul natural“, adică omul neîntors la Dumnezeu, nu le înţelege deloc. Cel „spiritual“, adică omul întors la Dumnezeu, în care nu numai că locuieşte Duhul lui

Dumnezeu, dar este şi condus şi caracterizat de El, acesta le poate înţelege. Pentru că avem Duhul, avem gândul lui Hristos. Fiind conduşi de Duhul, ochii inimii ni se deschid ca să înţelegem. Numai credinciosul spiritual are vederea spirituală ca să vadă clar lucrurile.Mult timp în urmă cineva se plângea: „Eu nu pot înţelege. Aş vrea mai multă lumină!“ I s-a dat un răspuns: „Nu de mai multă lumină ai nevoie; este vorba de ferestrele pe care le ai!“ Şi era adevărat ce i s-a spus. Dacă Duhul lui Dumnezeu curăţă ferestrele sufletelor noastre, în curând vom vedea clar.

Carnali: nici spirituali, nici naturali (vers. 1-3)

La începutul versetelor din capitolul 3 apostolul îi aduce pe corinteni faţă în faţă cu adevărata lor condiţie, în cuvinte foarte clare. Fiind îmbogăţiţi „în orice cuvânt şi în orice cunoştinţă“, ei şi-au închipuit că erau vrednici de mare laudă. Faptele însă arătau că ajunseseră într-o stare care trebuia dezaprobată. Ei nu erau spirituali, ci carnali.Ei nu erau oameni „naturali“, pentru că omul în starea lui fără Dumnezeu este „natural“. Nu erau nici spirituali, pentru că omul spiritual este luminat şi călăuzit de Duhul lui Dumnezeu. Ei erau carnali, pentru că omul carnal, aşa cum se spune în acest text, este omul care, deşi are Duhul, nu este călăuzit de Duhul, ci de firea lui. Fiind carnali, apostolul Pavel i-a hrănit cu lapte, nu cu hrană tare; adică îi învăţase în lucrurile elementare ale credinţei şi nu le spusese prea mult din înţelepciunea ascunsă a lui Dumnezeu, despre care amintea în capitolul 2.Corintenii totuşi nu puteau suporta ce spunea apostolul împotriva lor şi vroiau să nu-i primească nicidecum cuvintele. De aceea apostolul îşi menţine cuvântul, referindu-se din nou la dezbinările lor cu anumiţi conducători de partide, care au dus la invidie şi la ceartă. În toate acestea ei umblau în felul omului, şi nu erau conduşi de Duhul lui Dumnezeu.

Nu sunteţi voi carnali? (vers. 4)

Dacă apostolul Pavel ar fi scris astăzi, ce ar fi spus? Ce ar fi putut spune decât acelaşi lucru, adăugând o mare subliniere a acestei situaţii! Dezbinarea adevăraţilor sfinţi în sau printre multe partide sau secte cu greu ar merge mai departe decât au ajuns până acum. Poate că şi noi respingem această învinuire. Poate zicem: „Nu suntem noi cinstiţi în noi înşine? Nu avem noi mai multă lumină? Nu prezentăm noi corect Scriptura?...“ Răspunsul care ne-ar veni ar fi: Când unii spun „noi suntem ai lui A“ şi puţini „noi suntem ai lui B“, în timp ce mulţi ar spune „noi suntem ai lui X“, iar mulţimea ar zice „noi suntem ai lui Z“ – nu sunteţi voi carnali?Vorbind în felul acesta nu înseamnă că nu luăm în seamă faptul că se pot găsi şi unii spirituali. Erau unii şi printre corinteni, aşa cum ne arată alte capitole. Dar spunem că acei care sunt cu adevărat spirituali vor fi cei din urmă oameni de pe pământ care să dorească să se distingă ca excepţionali, proeminenţi şi deosebit de însemnaţi. Ei ştiu că aceasta ar fi chiar calea care ar ajuta la răul dat aici pe faţă, pentru că în curând s-ar afla ei înşişi printre căpeteniile de partide. Nu! Spiritualitatea lor se va arăta mai degrabă în smerenie şi în mărturisirea care face din păcatele poporului lui Dumnezeu, ca fiind ale lor. Se vor ruga în spiritul din Ezra 9.6: „Nelegiuirile noastre s-au înmulţit până peste capetele noastre şi vina noastră a crescut până la ceruri“, deşi el personal avusese foarte puţină părtăşie în toate acele rele şi era caracterizat de o evlavie excepţională.

Nimic mai mult decât nişte slujitori (vers. 5-9)

Acelaşi spirit îl dovedeşte şi apostolul Pavel aici. El repede dă la o parte pretenţia vreunui loc important, la fel şi pentru Apolo. Desigur, avea toată încrederea în Apolo, că în această privinţă el era cu acelaşi fel de gândire, şi deci poate folosi cu siguranţă numele lui. În acelaşi timp, omiterea aici a numelui lui Chifa (Petru) este o mărturie a delicateţei sentimentelor lui; aceasta de când avusese loc o discuţie între el şi Petru, aşa cum este şi mărturia din Galateni 2.Şi Pavel şi Apolo nu erau altceva decât nişte slujitori prin care I-a plăcut lui Dumnezeu să lucreze. Dumnezeu era marele Lucrător. În acest paragraf (versetele 5 până la 11) corintenii sunt văzuţi din două puncte de vedere, ca ogor al lui Dumnezeu şi clădire a lui Dumnezeu. Pavel şi Apolo nu erau decât „împreună lucrători ai lui Dumnezeu“; este greşit să se spună că ar fi fost împreună lucrători „cu Dumnezeu“. Ei nu erau lucrători care să se ia la întrecere, şi mai puţin lucrători unul împotriva celuilalt. Ei erau împreună lucrători, şi amândoi Îi aparţineau lui Dumnezeu.Totuşi fiecare îşi avea lucrarea lui caracteristică. În ogor, Pavel a plantat şi Apolo l-a urmat ca să ude plantele tinere; la clădire, Pavel a fost arhitectul înţelept care a pus temelia, iar Apolo a zidit pe ea. Munca lor era diferită, dar scopul lor era acelaşi. Aceasta se subliniază în versetele 7 şi 8. Pavel şi Apolo erau „nimic“ şi fiecare lucra în ceea ce i se încredinţase. Şi amândoi erau una în ce priveşte obiectul şi scopul lor, deşi fiecare avea să fie răsplătit în final potrivit lucrării lui. În felul acesta Dumnezeu menţine şi unitatea şi diversitatea printre slujitorii Săi, şi nu se formează distanţe care să-i facă să fie unul împotriva celuilalt.

Temelia şi ce se zideşte pe ea (vers. 10-15)

Pavel şi Barnaba şi-au făcut lucrarea. Dar ei nu erau singurii lucrători care luaseră parte la lucrarea din Corint. De aceea la sfârşitul versetului 10 aplicaţia acestei imagini este lărgită ca să cuprindă pe „fiecare“, adică fiecare om care a pus mâna la lucrarea din Corint. Aceasta se aplică desigur şi la orice om care îşi pune mâna la orice lucrare a lui Dumnezeu, oriunde, în orice timp. Ea ni se aplică şi nouă, astăzi.Temelia fusese pusă bine şi în mod definitiv când Pavel i-a vizitat pe corinteni prima dată şi a stat acolo un an şi jumătate. A fost pusă singura temelie – Isus Hristos. Întrebarea se punea acum pentru cei care au urmat, ce anume au zidit. Erau lucruri preţioase, capabile să facă faţă focului? Sau erau lucruri comune şi uşor să fie arse? Va veni ziua când focul va pune la probă lucrarea fiecăruia. Şi toate se vor arăta cum sunt. Adevăratul caracter al întregii noastre lucrări va fi descoperit. Nu numai cât de mult am lucrat, ci „în ce fel“ s-a făcut. Cât de pătrunzător este gândul că „Ziua o va face cunoscut“ (vers. 13).Când ziua aceea îşi va arăta lumina asupra noastră şi ne va pune la test, s-ar putea ca lucrarea noastră să rămână. Atunci vom primi răsplată. Să facă Dumnezeu să vedem atunci aprobarea Lui!De altă parte, lucrarea noastră poate fi arsă de tot, totuşi noi să fim salvaţi „ca prin foc“. Când cei trei evrei au trecut prin foc, cum se spune în Daniel 3, ei şi hainele lor au rămas neatinse, numai legăturile lor au fost arse. Ce pierdere am avea dacă am trece goi prin foc, lipsiţi de tot ce ne-ar fi acoperit ca rod al lucrării noastre aici!

Sunteţi templul lui Dumnezeu (vers. 16, 17)

Iar mai departe se pare că apostolul avea în gând o îndoială cu privire la unii din Corint, dacă erau în adevăr întorşi la Dumnezeu. De aici, înştiinţările solemne din versetele 16 şi 17. Se poate face o lucrare care să aducă distrugere clădirii. Aceasta aduce şi o altă întrebare importantă: cum este această clădire care aparţine lui Dumnezeu?Apostolul îi întreabă pe corinteni dacă nu ştiau că, fiind clădirea lui Dumnezeu, aveau caracterul templului Său? În ei, ca templu al Său, Dumnezeu locuieşte prin Duhul Său. Aceasta le dă lor, ca întreg, un caracter foarte sfânt. A face o lucrare care „întinează“ sau „strică“ sau „distruge“ templul lui Dumnezeu era ceva foarte grav. Dacă în ziua care va veni, lucrarea vreunui om va fi găsită că a avut un caracter distructiv, Dumnezeu îl va distruge.

Nu vă înşelaţi! (vers. 18-20)

Se pare că unii mergeau dintr-un loc în altul în acele zile şi făceau, aşa cum Pavel se temea, o lucrare distructivă, în care oamenii aveau multă înţelepciune a lumii şi apăreau printre cei sfinţi ca persoane deosebit de superioare. Aceasta ar fi condus la cuvintele tăioase care sunt în versetele 18-20. Înţelepciunea acestei lumi este nebunie înaintea lui Dumnezeu. Deci nici un om să nu se înşele pe sine în această privintţă. Şi dacă lucrătorii distructivi merg dintr-un loc în altul, noi să nu ne lăsăm înşelaţi de ei.Ce necaz şi nimicire trebuie să aştepte pe criticii distructivi, pe învăţătorii moderni, pe jumătate necredincioşi, ai creştinătăţii! Îngâmfaţi de înţelepciunea lumii, şi-o însuşesc ca să tăgăduiască şi să contrazică înţelepciunea lui Dumnezeu. Ei îşi închipuie că ar avea de aşteptat numai împotrivirea din partea creştinilor neînvăţaţi şi învechiţi. Ei uită că va fi ziua care va aduce judecata lui Dumnezeu – Ziua!

Nu vă laudaţi cu oameni! (vers. 21-23)

Să nu ne lăudăm cu oameni! Unii din cei cu care se lăudau corintenii erau poate oameni care nu te atrăgeau prin felul lor de a fi. Dar să nu ne lăudăm nici cu cei mai buni dintre oameni. Pe de o parte, nimeni nu este vrednic, aşa cum ne-a arătat capitolul 1. Pe de altă parte, aşa cum este subliniat aici, harul ne-a dat o poziţie care ne aşează mai presus de posibilitatea de a ne lăuda cu oameni. „Toate sunt ale voastre.“ Toate lucrurile? Nu este oare ceva relativ în aceste cuvinte? Este în adevăr vorba de toate lucrurile? Să privim la marea întindere a versetului 22. Cei mai buni dintre sfinţi pe de o parte, şi lumea de cealaltă. Viaţa pe de o parte, şi moartea de cealaltă. Lucrurile de acum pe de o parte, şi cele viitoare de cealaltă. Toate sunt ale noastre!Cum sunt toate ale noastre? Versetul 23 ne răspunde. Ele sunt ale noastre pentru că noi suntem ai lui Hristos şi Hristos este al lui Dumnezeu. Toate sunt ale lui Dumnezeu. Nimeni nu poate contrazice aceasta, şi aici începem. Dar Dumnezeu Îl are pe Cristosul Său, care este Moştenitorul tuturor lucrurilor. Şi, mai minunat de spus, Hristos doreşte să aibă practic în stăpânire tot ceea ce are, punând pe sfinţii Săi în stăpânirea lor. Chiar şi în Daniel 7 este o aluzie la acest lucru. „Cel Bătrân de zile“ ia locul suprem. Atunci „Unul ca un Fiu al Omului“ (vers. 13) S-a arătat şi Lui I s-a dat „stăpânire şi glorie şi o împărăţie“. Dar nu se termină toate aici, pentru că mai departe citim (vers. 22): „şi a sosit timpul hotărât şi sfinţii au luat în stăpânire împărăţia.“ Citeşte acest capitol înainte de a merge mai departe.Deci toate lucrurile sunt ale noastre, şi nu trebuie să uităm acest lucru. Amintirea lui ne va ridica deasupra lumii şi a atracţiilor ei păcătoase, deasupra înţelepciunii acestei lumi, deasupra laudei aduse omului, chiar a celui mai deosebit dintre sfinţi.

Slujitori ai lui Hristos şi judecaţi de El (vers. 1-4)

Oamenii acesti lumi şi – trist de spus – îndeosebi predicatorii moderni, deseori se aseamănă cu „Omul cu grebla“ din renumita alegorie a lui Bunyan. Ei nu au ochi pentru cele cereşti. Se laudă cu o religie curat pământească, prin care se caută să se facă ceva mai multă ordine printre crengile aruncate, printre pietre sau printre gunoaiele de pe jos. Dar Pavel şi Apolo? Cine şi ce erau ei? Să ne lăudăm cu ei? Ei nu erau decât nişte slujitori şi administratori. Iar capitolul 4 începe cu o amintire a acestui fapt şi cu precizarea că virtutea esenţială a administratorului este credincioşia. Aceasta ne îndreaptă din nou gândul la ziua aceea care va da pe faţă toate cum sunt, cum ne spune şi versetul 13 din capitolul anterior.În versetul 3 ni se spune de „ziua omului“ şi astfel legătura şi contrastul sunt arătate clar. În lumina „acelei zile“ apostolul nu se mai gândea că era judecat de „ziua omului“ sau chiar de corinteni. Dacă ei ar fi fost într-o condiţie spirituală, el fără îndoială ar fi ascultat cu atenţie la fiecare critică ce i s-ar fi făcut. Dar ei erau carnali şi prin urmare judecata lor era de puţină valoare. Apostolul îi face să cunoască acest lucru.Mai mult, apostolul Pavel avea o conştiinţă bună. În versetul 4 el spune: „Pentru că nu sunt conştient de nimic rău despre mine însumi; însă nu pentru aceasta sunt îndreptăţiţi“. Ce bine ar fi dacă am putea spune fiecare din noi acelaşi lucru; dacă fiecare, din ce a înţeles din gândul lui Dumnezeu, să spună că nu este conştient de nimic rău. Totuşi chiar şi unul ca Pavel trebuia să spună că aceasta nu-l îndreptăţea, pentru că el avea să fie judecat nu după ceea ce ştia el, ci de Domnul şi după ceea ce El ştie. Aşa este cu noi toţi; şi este mare diferenţă între standardul ridicat de conştiinţa noastră şi cel ridicat de atotştiinţa Domnului.

La lumină cele ascunse ale întunericului (vers. 5)

Ce ştie Domnul? Să ne spună versetul 5 – unul din cele mai pătrunzătoare versete din Biblie. Când va veni Domnul, va aduce ziua, şi razele luminii ei vor avea calităţi asemenea razelor „X“. Versetul acesta este scris nu în vederea relelor enorme ale lumii, ci a faptelor care au loc în cercul creştin.Oh! Câte scene dureroase – în miile lor nenumărate – s-au petrecut printre sfinţii lui Dumnezeu. Multe din ele au avut loc mai mult sau mai puţin în viaţa personală; altele, în public şi în biserici. Noi putem să judecăm cum gândim noi şi să devenim partizani de nestăpânit; dar în tot timpul pot fi unele colţuri neştiute de ochii noştri în care se găsesc lucruri ascunse. Pot fi motive ascunse în inimi, cu totul acoperite pentru noi. Totul se va arăta în lumina zilei. Ultimul cuvânt în judecată rămâne cel din prezenţa Domnului. Verdictul Lui răstoarnă definitiv orice hotărâre a judecăţii de aici de pe pământ. Deci, dacă ne simţim nedreptăţiţi, să avem răbdare. Dacă suntem înclinaţi să luăm vreo acţiune drastică, să luăm bine seama. Cercetează bine colţurile întunecate ca nu cumva să fie unele lucruri ascunse care trebuie să vadă lumina. Cercetează-ţi bine inima, ca nu cumva să fie unele motive greşite care zac în întuneric. Gândeşte de două ori şi de trei ori înainte de a da drumul unei hotărâri, în special când este vorba de lucruri din adunare care ar putea afecta pe mulţi.Ultima parte a versetului 5 spune: „Şi atunci fiecare îşi va avea laude de la Dumnezeu.“ Aceasta înseamnă că nu fiecare om va fi lădaut, ci fiecare care este lăudat îşi va avea această laudă de la Dumnezeu, şi nu de la câteva creaturi asemenea lui. Corintenii aveau căpetenii de partide. Pe unii îi lăudau foarte mult, iar pe alţii îi condamnau. Totul era fără valoare. Dumnezeu să ne dea harul să evităm un astfel de lucru. Singura laudă care merită s-o avem este lauda de la Dumnezeu.

Nimeni nu are vreun temei să se laude (vers. 6-8)

Versetul 6 ne arată că adevăraţii conducători de partide din Corint erau alţii, nu Pavel sau Apolo, probabil dintre cei care aveau unele daruri în adunarea locală sau fraţi care îi vizitau şi aveau tendinţe de iudaizare, despre care aminteşte mai deschis în cea de a doua epistolă. Apostolul Pavel se ferea să le folosească numele, dar vroia ca toţi să înveţe lecţia, să nu se înalţe unul mai presus de ceilalţi. Nimeni nu are vreun motiv să se laude, oricât de strălucit i-ar fi darul, pentru că tot ce au ei a fost primit de la Dumnezeu.Iar lauda cu oameni este din spiritul lumii. Şi când lumea se strecoară într-un anumit punct, în curând se va strecura şi în altul. Aşa a fost la Corint. Erau sătui şi bogaţi, şi împărăţeau ca nişte împăraţi, având aici „un timp bun“, în timp ce Domnul lor era respins şi apostolii Domnului împărtăşeau respingerea Lui. Este o nuanţă de ironie în aceste cuvinte: „şi chiar aş fi vrut ca voi să împărăţiţi, ca şi noi să împărăţim împreună cu voi.“ Sfinţii vor domni când Hristos va domni, şi apostolii nu vor fi lipsiţi de tronurile lor.

Exemplu pentru nişte copii preaiubiţi (vers. 9-17)

Ce imagine a apostolilor, aşa cum erau ei atunci, ne prezintă versetele 9-13. Nici nu este nevoie de comentarii. Avem nevoie numai ca imaginea lor să fie gravată în minţile noastre. Apostolul a redat această imagine nu ca să ne facă de ruşine, ci să ne avertizeze. Dar fără îndoială noi vom fi şi avertizaţi şi ruşinaţi. El era un tată spiritual pentru corinteni, şi nu numai un învăţător, pentru că el a fost folosit la

întoarcerea lor la Dumnezeu. Noi, de asemenea, ca fiind dintre naţiuni, ne-am întors la Dumnezeu prin el, deşi indirect, şi el este învăţătorul nostru prin scrierile insuflate de Duhul Sfânt. Să-l luăm deci ca model al nostru şi să-i imităm credinţa şi devotamentul.

Împărăţia lui Dumnezeu stă în putere (vers. 18-21)

Versetele care încheie acest capitol arată că unii dintre corinteni nu numai că alergau după conducători de partidă şi erau lumeşti în viaţă, dar se şi îngâmfau şi erau aroganţi. Acestora apostolul le scrie cuvinte foarte simple. Pentru moment Timotei avea să vină la ei să le reamintească ce era drept şi potrivit, dar anticipa că în curând va veni şi el însuşi. Când va veni în puterea împărăţiei lui Dumnezeu, cu autoritatea lui Dumnezeu, aceşti fraţi îngâmfaţi să se măsoare pe ei înşişi cu ea, dacă aşa doreau.Doreau ei acest lucru? Cum le-ar fi distrus pretenţiile îngâmfate? N-ar fi fost mai bine să se smerească înaintea lui Dumnezeu şi să-i dea apostolului posibilitatea să vină cu un spirit mai fericit?Şi n-ar fi bine pentru noi toţi să ne cercetăm şi să ne smerim la încheierea acestui capitol?

Păcat cum nu este nici printe naţiuni (vers. 1-2)

Când citim primele versete din capitolul 5 ne dăm seama că acei corinteni meritau nuiaua despre care vorbea apostolul Pavel la încheierea capitolului 4. Era un caz de gravă imoralitate în mijlocul lor. Corintul era un oraş imoral, iar standardul moralităţii printre naţiuni era foarte jos; totuşi chiar şi ei se fereau de un astfel de păcat care a fost făptuit printre cei care se numeau creştini. Păcatul acesta n-a rămas ascuns, era cunoscut de toţi.Dar deşi era vorba de o faptă bine cunoscută, adunarea din Corint nu luase nicio măsură. Era destul de rău lucrul acesta, dar ei îşi agravau starea de indiferenţă, prin îngâmfarea lor. Poate aduceau ca scuză că încă nu primiseră indicaţii ce să facă într-un astfel de caz. Dar, dacă aşa erau lucrurile, aceasta nu era o scuză reală, pentru că şi o foarte mică măsură de sensibilitate spirituală i-ar fi făcut să se jelească pentru dezonarea adusă numelui Domnului, şi totodată să se roage ca Dumnezeu să intervină, să înlăture din mijlocul lor pe cel care a făcut răul. În schimb, ei „s-au îngâmfat“, duşi de o mândrie nebună.

Disciplinarea prin autoritatea apostolică unită cu adunarea (vers. 3-5)

În versetele 3-5 vedem energia sfântă şi hotărârea care îl caracterizau pe apostolul Pavel, în contrast cu nehotărârea corintenilor. Ei ar fi trebuit să se adune pentru Numele Domnului Isus Hristos şi să acţioneze pentru înlăturarea dintre ei a celui rău, cum este indicat în ultimul verset al capitolului. Ei n-au făcut aşa. Pavel vine la spărtură, judecă şi acţionează cu autoritate apostolică, deşi îşi asociază pe coriteni în judecata şi în actul său. Unul ca acesta să fie dat lui Satan, căci chiar Satan poate fi folosit pentru disciplinarea unui sfânt vinovat.Se pare că limita maximă la care poate merge Satan este nimicirea cărnii. În cazul lui Iov nu i s-a permis să ajungă la această limită, deşi i-a chinuit foarte rău carnea. Dar chiar dacă şi carnea ar fi distrusă şi ar interveni moartea, aceasta este pentru ca duhul să fie mântuit în ziua Domnului. Aceasta presupune că unul ca acesta care vine sub forma aceasta extremă de disciplină să fie, cu toate acestea, un credincios adevărat.

Puţin aluat dospeşte toată plămădeala (vers. 6-7)

Era şi un alt fapt neluat în seamă de corinteni, care arăta greşeala spiritului lor îngâmfat. Ei erau ca o plămădeală în care a fost pus puţin aluat. Se ştie care sunt proprietăţile aluatului. Fermentează, până ce dospeşte toată plămădeala. Ei nu priveau corect acest păcat al unuia dintre ei, ca fiind un lucru în care ar fi şi ei implicaţi. Acesta era în adevăr „aluatul cel vechi“ care era obişnuit în zilele când nu erau credincioşi, şi care avea să se întindă printre ei dacă nu era judecat. De aceea ei trebuiau să se cureţe, dând afară pe cel rău.

După cum sunteţi, fără aluat (vers. 7)

Curăţindu-se, ei aveau să fie practic „o plămădeală nouă, după cum sunteţi, fără aluat“. Ei erau în adevăr o plămădeală nouă şi fără aluat, în ce priveşte locul şi condiţia lor înaintea lui Dumnezeu; şi aveau să acţioneze în aşa fel ca să fie practic ceea ce Dumnezeu îi făcuse să fie în Hristos. Să înţelegem toţi acest principiu fundamental, pentru că este principiul cu care Dumnezeu lucrează întotdeauna în har. Legea în adevăr a cerut să fim ceea ce nu eram. Harul ne face să fim în felul în care vrea Dumnezeu, şi după aceea ne cheamă să acţionăm potrivit cu ceea ce suntem. Poţi aplica lucrul acesta la o mulţime de situaţii. Totdeauna aşa să acţionezi, „ca să fii... după cum eşti.“

Sărbătoare fără aluat (vers. 8)

Apostolul foloseşte desigur o imagine când vorbeşte de aluat. Dar este o imagine foarte potrivită. Paştele sărbătorii lui Israel trebuia să se mănânce fără aluat, şi era urmat de sărbătoarea pâinii nedospite. Iar paştele arăta înainte către moartea lui Hristos ca împlinire; şi biserica în tot timpul călătoriei ei trebuie să împlinească tipul sărbătorii pâinii nedospite, evitând orice rău şi umblând în sinceritate şi în adevăr.

Responsabilitatea de a judeca pe cei dinăuntru (vers. 9-13)

După cum Israel trebuia să se cureţe de orice aluat din casă, tot aşa tu şi cu mine avem să curăţim, să înlăturăm orice rău din vieţile noastre. Şi pe lângă aceasta sunt anumite cazuri în care acţiunea adunării este cerută de Cuvântul lui Dumnezeu. Aceste cazuri în care este vorba de rău moral sunt cele menţionate în versetul 11. Cel care păcătuieşte poate este „numit frate“. Pentru că a mărturisit că s-a întors la Dumnezeu, se afla înăuntrul adunării şi nu în afara ei; şi pentru că este înăuntru, el vine sub judecata ei şi trebuie dat afară. Această dare afară nu este doar o excomunicare formală şi tehnică. Este o acţiune de o aşa importantă realitate încât toţi sfinţii nu trebuie să se însoţească în nici un fel cu un astfel de om: nici să nu mâncaţi cu el. Când este vorba de oamenii din lume, în treburile comune pe care le avem, nu putem face deosebire în felul acesta cu privire la caracterul lor moral; dar dacă unul care mărturiseşte că este creştin ajunge vinovat de păcatele menţionate în versetul 11, noi trebuie să terminăm cu el, şi în această situaţie să nu-l mai considerăm a fi adevărat creştin. Viitorul va arăta ce este el în adevăr.Capitolul acesta arată foarte clar ce e de făcut cu cel care este „rău“; cum în timpul când trăiau apostolii, disciplina specifică s-a făcut pe baza autorităţii apostolice, iar acum calea normală este prin acţiunea adunării care înlătură răul prin strângerea laolaltă pentru Numele Domnului. Autoritatea ei se desfăşoară numai asupra acelora care sunt în ea. Cei care sunt afară trebuie lăsaţi judecăţii lui Dumnezeu, care va ajunge la ei la timpul potrivit.

Judecăţi înaintea celor nedrepţi (vers.1)

Erau şi alte certuri dureroase printre aceşti corinteni, şi la ele se referă apostolul Pavel în capitolul 6. Poate erau ceva mai puţin grave decât cele dinainte, dar se pare că erau răspândite. Unii dintre ei erau certăreţi şi îşi duceau învinuirile la judecătoriile publice. În felul acesta îşi aduceau acuzaţiile şi nedreptăţile lor, reale sau închipuite, înaintea necredincioşilor.Şi în aceste cazuri, instinctul lor spiritual ar fi trebuit să-i facă să se ferească de o astfel de greşeală. De fapt, prin aceasta mărturiseau că nu era nici unul înţelept în mijlocul lor în stare să priceapă

lucrurile şi să judece aceste neînţelegeri. De aceea răspândeau în afară ceea ce ar trebui să le facă ruşine.

Nu ştiţi că sfinţii vor judeca lumea? (vers. 2-8)

Mai mult, ei îşi dovedeau ignoranţa. Versetul 2 începe cu: „Sau nu ştiţi?“ şi de cinci ori până la sfârşitul acestui capitol întâlnim întrebarea: „Nu ştiţi?“ Asemenea multor alţi credincioşi carnali, corintenii nu ştiau cum să se poarte decât în măsura în care fuseseră învăţaţi. Dacă adevărul însă ne stăpâneşte, atunci îl cunoaştem în adevăr. Numai cunoaşterea intelectuală nu este suficientă.Ei ar fi trebuit să ştie în adevăr că „sfinţii vor judeca lumea“. Faptul acesta fusese spus în Vechiul Testament: „până ce a venit Cel Bătrân de zile şi judecata a fost dată sfinţilor locurilor preaînalte şi a sosit timpul hotărât şi sfinţii au luat în stăpânire împărăţia“ (Daniel 7.22). Dacă ar fi cunoscut în adevăr lucrul acesa, nu s-ar fi târât unul pe altul la tribunalele păgâne. Dacă şi noi am cunoaşte acest lucru, poate ne-am feri de unele lucruri pe care le facem. Un fapt şi mai uimitor îl avem în versetul 3: aici însă schimbarea făcută de la „sfinţi“ la „noi“ ar putea arăta că judecarea îngerilor este încredinţată apostolilor.Chiar şi aşa, versetele acestea ne deschid înaintea noastră o perspectivă de autoritate şi responsabilitate extraordinară, în lumina căreia lucrurile care aparţin de această viaţă sunt foarte neînsemnate. Continuând această apreciere, înţelegem că dacă astfel de lucruri sunt aduse înaintea sfinţilor ca să fie judecate, cei puţin preţuiţi în adunare nu vor mai fi solicitaţi. Notăm că nu se spune că toţi sfinţii vor judeca în veacul viitor. Poate nu toţi; şi astfel cei puţini care vor judeca atunci ar fi cei care pot judeca acum. Aşa este preţuirea pe care Scriptura o dă importanţei lucrurilor din veacul viitor, în comparaţie cu lucrurile din veacul de acum.Apoi este evident că, dacă un creştin are o acuzaţie că a fost nedreptăţit de un altul, trebuie să-şi aducă înaintea sfinţilor cazul, şi nu înaintea lumii. Totuşi este ceva mai bun decât aceasta, aşa cum este indicat de versetul 7. Mai bine decât toate este să suferi nedreptatea, lăsând Domnului să Se ocupe de ea şi să lucreze pocăinţă în cel care a făcut răul. Mai rău ca toate este să nedreptăţiţi şi să păgubiţi, şi aceasta pe fraţi!

Spălaţi, sfinţiţi, îndreptăţiţi (vers. 9-11)

Dacă cineva care se numeşte creştin se poartă cu înşelătorie, întrebări serioase se ridică, întrucât cei nedrepţi nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu. Cea dintâi întrebare pe care ne-o punem este: După toate astea, este el un creştin adevărat? Numai Dumnezeu ştie. Noi rămânem cu o anumită îndoială. Un credincios adevărat poate cădea în vreunul din păcatele teribile enumerate în versetele 9 şi 10, dar el nu este caracterizat de nici unul din ele şi prin pocăinţă este posibil să fie restabilit. Cei caracterizaţi de aceste lucruri nu au parte în împărăţia lui Dumnezeu, nici aici şi nici în viitor. Ei sunt prin urmare înlăturaţi din comuniunea adunării lui Dumnezeu.Unii dintre credincioşi fuseseră păcătoşi în felul acesta, dar întoarcerea lor la Dumnezeu le-a adus trei lucruri: spălare, sfinţire, îndreptăţire. Spălarea înseamnă acea lucrare profundă şi fundamentală a înnoirii morale care se înfăptuieşte prin naşterea din nou. Sfinţirea este punerea deoparte pentru Dumnezeu, ca de acum să fii pentru folosul şi plăcerea Lui. Îndreptăţirea este înlăturarea oricărei învinuiri care ar putea fi împotriva noastră; un act juridic prin care suntem declaraţi drepţi, încât să putem sta în dreptate înaintea lui Dumnezeu. Toate acestea trei sunt ale noastre în Numele Domnului Isus – adică lucrării făcută de jertfirea Sa; şi prin Duhul lui Dumnezeu – adică prin lucrarea Sa în inimile noastre. Poate am fi înclinaţi să punem spălarea în legătură numai cu Duhul, iar îndreptăţirea numai în legătură cu Hristos. Dar nu aşa ni se spune aici. Ce este obiectiv şi ce este subiectiv merg mână în mână.De asemenea, am putea fi înclinaţi să punem îndreptăţirea în cel dintâi loc. Însă spălarea vine aici întâi, deoarece ideea din acest pasaj este că un credincios arată un caracter cu totul nou. Caracteristicile murdare de altădată sunt îndepărtate prin spălare în naşterea din nou. Şi dacă ele se arată ca nefiind îndepărtate prin spălare, atunci orice ar spune omul, nu poate fi primit ca un adevărat credincios sau în împărăţia lui Dumnezeu.

Este de folos (vers. 12, 13)

Versetul 12 începe un paragraf nou şi introduce o altă linie de gândire. Mâncărurile sunt menţionate în versetul următor şi vom avea mai multe gânduri cu privire la mâncări în capitolul 8. Era o problemă arzătoare printre cei dintâi creştini. Apostolul Pavel nu era sub lege. Dar chiar şi aşa, deşi toate sunt îngăduite, nu toate folosesc. Totuşi chiar şi un lucru îngăduit poate avea tendinţa să te înrobească, de aceea nu mă voi lăsa stăpânit de nimic, ci mai degrabă voi fi liber să devin al Domnului şi Mântuitorului nostru. Uneori se poate auzi cu privire la un lucru îndoielnic: „Dar nu este oprit? Ce rău este în el?“ Şi răspunsul trebuie să fie sub forma unei alte întrebări: Este de folos? Dorim lucruri care să aibă nu numai virtutea negativă de a nu avea ceva rău în ele, ci şi virtutea pozitivă de a avea folos din ele.

Trupurile, mădulare ale lui Hristos (vers. 14-20)

Ultimul paragraf al acestui capitol conţine învăţături foarte importante cu privire la trupul celui credincios. Pentru că trupurile noastre nu sunt încă răscumpărate, şi prin urmare sunt sediul a felurite pofte, acestea trebuie ţinute ca moarte. Să nu cădem în greşeala de a le trata cu uşurătate. Trei fapte importante cu privire la ele sunt căutate în acest pasaj.Întâi, ele sunt „mădulare ale lui Hristos“ (vers. 15). Deşi încă nerăscumpărate, ele vor fi răscumpărate şi Domnul le socoteşte ale Sale. Atât de real este faptul că ele sunt ale Sale, încât este posibil ca viaţa lui Isus să se manifeste în trupurile noastre (vezi 2 Cor. 4.10). Ele sunt mădulare în care să se arate viaţa Lui, care este Capul nostru.În al doilea rând, trupul fiecărui credincios este „templu al Duhului Sfânt“ (vers. 19). Viaţa noastră cea veche a fost judecată. Păcatul în carne, care altădată ne domina, a fost condamnat; şi acum Duhul locuieşte în noi ca putere a acestei vieţi noi pe care o avem în Hristos. Fiecare credincios trebuie să-şi privească trupul ca un chivot în care locuieşte Duhul Sfânt, pe care Îl are de la Dumnezeu. Dumnezeu a luat în stăpânire trupul lui în felul acesta – un fapt enorm de important.În al treilea rând, am fost cumpăraţi cu un preţ (vers. 20), atât trupul cât şi sufletul. Preţul care s-a dat este dincolo de orice calcul, dacă îl cunoaştem bine. Lucrul pe care noi uşor îl putem trece cu vederea este că el acoperă şi cumpărarea trupurilor noastre.Acum să notăm implicaţiile acestor fapte. Cum am putea face mădularele lui Hristos mădulare ale unei desfrânate? Iarăşi, cum mi-aş trata trupul, ca şi cum ar fi numai al meu? Noi nu suntem ai noştri. Suntem ai Altuia, duh, suflet şi trup. De aceea „glorificaţi pe Dumnezeu în trupul vostru“ este un cuvânt pentru noi. Întreaga idee pe care o are un om neîntors la Dumnezeu este să fie satisfăcut şi să se glorifice singur în şi prin trupul său. Noi să-l fim plăcuţi şi să-L glorificăm pe Dumnezeu.Ce standard înalt este aşezat înaintea noastră prin aceste lucruri? Poate simţim că este în adevăr înalt şi nu ajungem la el. Nu trebuie să-l schimbăm. O mare binecuvântare este aici în prezent, de asemenea, o mare garanţie a gloriei viitoare. Dacă de pe acum trupurile noastre sunt temple ale Duhului Sfânt, cât de sigur trebuie să fie că răscumpărarea trupurilor noastre va veni. Atunci Duhul Sfânt va avea un templu perfect în sfinţenie. Până atunci El susţine sfinţenia în noi, şi aceasta este pentru cea mai înaltă binecuvântare a noastră.

Un singur duh cu Domnul (vers. 17)

În final, o privire la versetul 17. Acest verset tăgăduieşte cu totul gândul că unirea noastră cu Hristos s-ar afla în întruparea Lui, idee care stă la rădăcina multor rătăciri ceremoniale, rituale. Unirea este nu în trup, ci în duh. Acesta este unul din cazurile în care se pune problema dacă acest cuvânt, duh, se începe cu literă mare sau nu. Duhul care locuieşte în noi este Duhul lui Hristos; şi prin El suntem un singur duh cu

Domnul. Ce fapt minunat! Să ne gândim la el.

Răspuns la întrebările referitoare la căsătorie (vers. 1-9)

Din cel dintâi verset al capitolului 7 deducem că apostolul a început să scrie epistola aceasta ca răspuns la o scrisoare cu întrebări, primită mai înainte de la corinteni. Însă când a făcut acest lucru, erau probleme mai grave şi mai urgente care trebuiau clarificate, şi aceasta s-a făcut în capitolele 1 până la 6. Acum el caută să răspundă întrebărilor lor; şi întâlnim cuvintele: „Dar referitor la“ repetate la începutul capitolelor 8, 12 şi 16. Se vede că ei puseseră întrebări cu privire la căsătorie, la lucrurile jertfite idolilor şi la colectele de bani.Capitolul 7 este aproape în întregime dedicat subiectului căsătoriei, deşi în versetele 17 până la 24 sunt date îndrumări cu privire la starea pământească în care era cel credincios când a fost chemat – însă sunt principii similare care se aplică în ambele cazuri.Se pare că întrebările referitoare la căsătorie s-au ridicat şi din cauză că apostolul Pavel, care era tatăl lor spiritual şi exemplul lor, nu avea soţie. Mulţi dintre ei fuseseră păgâni, şi de aceea gândurile lor referitoare la această mare instituţie a lui Dumnezeu se rătăciseră şi se stricaseră cu totul. Apostolul prinde ocazia de a pune lucrurile pe bazele pe care Dumnezeu le-a intenţionat, menţionând în acelaşi timp că erau numai puţini care, asemenea lui însuşi, puteau trăi mai presus de cerinţele naturii şi să rămână necăsătoriţi, din cauză că erau deosebit de mult ocupaţi cu Domnul şi cu lucrarea Lui.Deci clar, starea normală pentru credincios este să se căsătorească şi să ţină seama de toate datoriile şi responsabilităţile vieţii de familie. Se vede în versetul 5 că soţul şi soţia se pot separa pentru puţin timp, ca să fie mai deplin la dispoziţia Domnului, dar aceasta să fie de comun acord şi cu rugăciune, ca să nu cumva vrăjmaşul să aibă vreun câştig de aici.

Când unul din soţi nu este credincios (vers. 10-24)

În versetele 10 şi 11 apostolul subliniază învăţăturile date de Domnul. În versetele 12 până la 16 el dă mai departe indicaţii în vederea complicaţiilor care deseori se ivesc când evanghelia a fost primită de unul din soţi, iar celălalt a rămas necredincios, cel puţin pentru moment. Dacă un iudeu, bărbat sau femeie, făcea o alianţă de căsătorie cu o persoană din naţiunile înconjurătoare, aceasta nu era altceva decât întinare pentru amândoi şi pentru copiii lor. Aceasta se arată clar în Ezra 9 şi Neemia 13. Cu evanghelia lucrurile se schimbă, aşa cum ne arată versetul 14. Sfinţirea despre care se vorbeşte nu este lăuntrică şi întreagă, desigur, ci relativă. Dacă ar fi numai soţia credincioasă, Dumnezeu va recunoaşte pe soţul ei ca pus deoparte pentru El. Partenerul necredincios poate să urască atât de mult lumina care a intrat în casă, încât să nu mai poată sta acolo. Dar dacă rămâne acolo, la fel şi copiii – se vor bucura de privilegiul pe care o dă lumina şi este speranţă ca în final să fie mântuiţi.Aceste indicaţii ar putea să ne apară de puţin interes. Aceasta, din cauză că noi trăim în condiţiile anormale create de creştinătate. Dacă biserica şi-ar fi menţinut caracterul ei, ca un cerc de lumină şi de binecuvântare, înconjurat de întunericul acestei lumi, totuşi separată de ea, am vedea mai uşor sensul indicaţiilor date. Cei care predică evanghelia printre păgâni şi caută cu dragoste să-i ajute pe cei care se întorc la Dumnezeu, în problemele care se ridică găsesc aici călăuzirea de care au nevoie.Referitor la chemarea pământească, aşa cum este aici în căsătorie, calea celui credincios este să accepte situaşia existentă şi doar să aducă în ea o putere nouă, spre gloria lui Dumnezeu. Să rămânem în ce am fost chemaţi, numai aceasta să fie „cu Dumnezeu“ (vers. 24). Dacă nu putem avea pe Dumnezeu cu noi în ea, atunci trebuie schimbare.

Despre fecioare (vers. 25-28)

După ce a dat indicaţii celor căsătoriţi, apostolul Pavel se îndreaptă în versetul 25 spre „fecioare“ şi îndrumările cu privire la ele continuă până în versetul 38. Apoi cele două versete care încheie capitolul dau câteva cuvinte scurte de îndrumare văduvelor.Pare destul de clar în acest text că acest cuvânt, „fecioare“, este folosit pentru cei necăsătoriţi de ambele sexe. Învăţătura apostolului poate fi rezumată astfel: căsătoria este bună, pentru că ea este chiar instituită de Dumnezeu; ea este în totul dreaptă şi îngăduită; totuşi a rămâne în starea de necăsătorit este mai bine, dacă aceasta este menţinută pentru a fi mai mult la dispoziţia Domnului pentru interesele Lui. Dacă însă unii dintre aceştia nu „slujesc Domnului fără piedici“, starea lor de necăsătorie le poate ajunge o cursă.Să observăm că acesta este punctul de vedere menţinut în tot capitolul. Dacă cei doi căsătoriţi se lipsesc unul pe altul pentru un timp, aceasta să fie pentru a se ocupa cu postul şi cu rugăciunea. Dacă într-o căsătorie mixtă cel credincios merge în pace şi răbdare cu cel necredincios, aceasta este pentru a căuta gloria Domnului în mântuirea lui sau a ei. Dacă robul, fiind întors la Dumnezeu, continuă să-şi facă datoria cu smerenie şi mulţumire, aceasta este pentru că el rămâne cu Dumnezeu. Dacă „fecioara“ rămâne necăsătorită, este pentru că ea sau el caută să fie fără griji lumeşti, urmărind sfinţenia şi slujirea Domnului. Dacă văduva se recăsătoreşte, face aceasta „în Domnul“, adică potrivit voii şi îndrumării Lui.

Timpul s-a scurtat (vers. 29-40)

Vedem deci cum capitolul acesta, pe care unii parcă ar fi înclinaţi să treacă peste el ca fiind fără un interes deosebit, nu numai că are îndrumări cu privire la căsătorie pline de valoare, dar subliniază şi marele adevăr că pentru creştin cerinţele lui Dumnezeu şi slujirea Lui au mai mare importanţă decât orice altceva. Trebuie să recunoaştem că „timpul s-a scurtat“; cuvântul folosit aici înseamnă „redus ca spaţiu“ şi este folosit numai aici şi în Fapte 5.6 în legătură cu Anania, care a fost „înfăşurat“ pentru înmormântare. Dar de câte ori noi nu recunoaştem că trăim într-un timp „scurtat“, „strâmtat“, când toate s-au îngustat prin moartea şi învierea lui Hristos! De aceea trebuie să nu fim reţinuţi de ceea ce avem în lume, ci să fim gata în orice clipă să părăsim toate.

Note referitoare la unele versete din capitolul 7

Înainte de a trece la capitolul 8, să privim puţin la cele spuse în versetele 6, 10, 12, 17, 25, 40. Unele din expresiile folosite în aceste versete au fost luate de cei care ar vrea să tăgăduiască sau cel puţin să slăbească inspiraţia Scripturii.Sensul versetului 6 este: „Spun ca îngăduinţă, nu ca poruncă.“ Unele lucruri în legătură cu căsătoria sunt poruncite, altele permise. Este destul de simplu de înţeles.Versetul 10 se referă la aceste porunci; apostolul doar aminteşte că nu este nimic nou cu privire la ele, pentru că Domnul Însuşi aşa a poruncit când era printre oameni.De altă parte, începând cu versetul 12, apostolul dă unele porunci care nu fuseseră spuse mai înainte de Domnul. Nu venise încă timpul să fie date până când problemele întâlnite au fost create de predicarea evangheliei în multe părţi. Nu este aici nici o dificultate, pentru că tot ce a poruncit şi a rânduit apostolul în toate adunările, aşa cum spune versetul 17, era plin de autoritate. Nu este deosebire ca autoritate între poruncile venite de pe buzele Domnului când era pe pământ, şi cele date din cer, prin buzele şi scrierile apostolilor Săi.În versetul 25, apostolul Pavel dă cu prudenţă îndrumările care urmează, ca nu cumva ele să fie folosite ca porunci absolute şi să prindă în lanţ pe cineva (vers. 35). Ele nu sunt decât părerile lui, totuşi păreri de o categorie foarte spirituală, pentru că, aşa după cum ultimele cuvinte ale capitolului spun cu semnificaţie: „şi gândesc că şi eu am Duhul lui Dumnezeu.“ Aplicarea acestor îndrumări date de Duhul depindea în totul de starea spirituală a celor care le auzeau. De aceea apostolul Pavel a fost inspirat să nu dea o poruncă, ci să-şi spună părerea.Aceste deosebiri delicate sunt foarte izbitoare şi dovedesc înţelepciunea lui Dumnezeu şi realitatea şi scopul inspiraţiei divine. În loc de a o slăbi, ele o întăresc.

Cunoştinţa şi dragostea (vers. 1-3)

Cuvintele de la începutul capitolului 8, „iar despre...“ arată dezorientarea pe care o aveau corintenii cu privire la felul cum să se poarte cu lucrurile jertfite idolilor, şi menţionează aceasta în scrisoarea lor către Pavel. Pe noi nu ne confruntă o astfel de problemă, totuşi vom afla îndrumări de mare valoare şi pentru noi.Înainte de a trata acest lucru, apostolul dă ca în paranteză un cuvânt de înştiinţare. Corintenii se lăudau pe ei înşişi cu cunoştinţa lor. Totuşi cunoştinţa este un lucru mic şi insuficient, în timp ce dragostea zideşte. Mai mult, cea mai bună cunoaştere a noastră este parţială. Are limitări severe. Noi nu cunoaştem, în adevăr, nimic cu o cunoaştere deplină şi absolută. Dacă ne închipuim că ştim îndeajuns, atunci nu ştim nimic din ce ar trebui să cunoaştem. Pe când, dacă Îl iubim pe Dumnezeu, putem să fim siguri că suntem cunoscuţi de El. Şi acesta este lucrul cel însemnat.

Un singur Dumnezeu (vers. 4-6)

Cu versetul 4 apostolul îşi începe indicaţiile. Şi mai înainte de toate, care este adevărul cu privire la idoli? Adevărul este că ei sunt nimic în această lume. Unii oameni înşelaţi pot venera aceste obiecte ciudate şi să le trateze ca dumnezei, dar noi ştim că ele nu sunt decât lucrarea mâinilor omului, şi că nu este decât un singur Dumnezeu. Vorbind în felul acesta, apostolul Pavel nu trecea cu vederea faptul că demonii şi puterea lor erau dincolo de idoli, pentru că face aluzie la acest fapt nenorocit în versetele 19 şi 20 din capitolul 10.Păgânii pot venera mulţi dumnezei şi domni, dar pentru noi ei sunt nimic. Noi cunoaştem pe singurul Dumnezeu şi pe singurul Domn. Este Tatăl, de la care izvorăsc toate, şi noi suntem pentru El. Este Domnul Isus, Cuvântul din Dumnezeire, şi toate lucrurile, inclusiv noi, suntem prin el. Aşa fiind lucrurile, noi respingem cu totul recunoaşterea în vreun fel a idolilor, şi tot aşa tratăm şi mâncărurile – fie că sunt aduse idolilor sau nu.

Un singur Dumnezeu, un singur Domnu (vers. 6)

Este o remarcă suplimentară de făcut cu privire la acest capitol. Versetul 6 este citat uneori de cei care vor să tăgăduiască Dumnezeirea Domnului Isus. Ei insistă că dacă „este un singur Dumnezeu, Tatăl“, şi despre Isus Hristos se spune că este „un singur Domn“, ar fi incorect să spunem şi despre El că este Dumnezeu, chiar dacă alte scripturi spun clar acest lucru.Fără îndoială, în versetul acesta Dumnezeirea este atribuită numai Tatălui, iar stăpânirea ca Domn numai lui Isus. Totuşi s-a remarcat foarte bine că „Dumnezeirea lui Hristos nu poate fi tăgăduită pentru că Tatăl este aici numit «un singur Dumnezeu», după cum şi stăpânirea de către Tatăl nu poate fi tăgăduită pentru că Fiul este numit «singurul Domn».“ La aceasta am putea adăuga, de asemenea, că Dumnezeirea şi stăpânirea Duhului ar fi tăgăduită pentru că nu este deloc menţionată.Fapt este, desigur, că Dumnezeirea este prezentată în contrast cu mulţi „dumnezei“ şi „domni“ ai lumii păgâne; iar în Dumnezeire, Fiul este Cel ce are locul de Domn. Citeşte versetul acesta aşa cum este el limitat de context, şi nu vei găsi nici o dificultate reală.

Libertatea mea şi conştiinţa celui slab (vers. 6-10)

Totuşi, aşa cum spune versetul 7, nu toţi au cunoştinţa aceasta. Totdeauna se vor găsi unii printre cei credincioşi care nu sunt în stare să vadă astfel de lucruri într-o lumină clară şi o cunoaştere curată. Ei nu se ridică mai presus de simţirile lor şi de alte păreri subiective. Ei ştiau altădată că mâncărurile erau aduse în felul acesta idolilor, şi nu puteau să înlăture sentimentele care se năşteau în ei când le vedeau. Ei aveau „cunoştinţa idolului“ şi ea îi tulbura. Conştiinţa le era slabă, pentru că nu era întărită de cunoştinţa clară şi fericită de care se bucura apostolul; şi fiind slabă, se întina. Cum trebuia să te porţi într-o astfel de situaţie? Ce avea de făcut credinciosul care era tare?Răspunsul este foarte instructiv. Apostolul menţine categoric libertatea fratelui cel tare. Este în adevăr un fapt că mâncarea nu ne apropie de Dumnezeu. Practicile noastre pot fi diferite. Unii poate mănâncă, alţii nu. Nu este nici un câştig pentru unul, nici nu este vreo lipsă pentru celălalt. Nu este nimic în plus sau în minus în privinţa aceasta, înaintea lui Dumnezeu.Dar între noi, în cercul creştin, este ceva care tebuie luat în seamă. Se pare că unii corinteni, tari în cunoaşterea lor că idolii sunt nimic, mergeau atât de departe încât stăteau la masă la intrarea templului cu idoli. Cunoştinţa lor îi purta prea departe şi puteau risca să devină o piatră de poticnire. Unii dintre cei slabi puteau fi ispitiţi să facă la fel, dorind o libertate mai mare, şi atunci ajungeau să fie chinuiţi de o conştiinţă care îi acuza, şi piereau. Pieirea aceasta nu are nimic a face cu mântuirea sufletului. Ea înseamnă că fratele cel slab avea să se înlăture din lucrare şi să fie distrus în ce priveşte starea lui spirituală, şi prin urmare în ce priveşte mărturia şi slujba, conştiinţa lui fiind rănită. Orice credincios care ajunge sub un nor din cauza unei conştiinţe întinate, nu mai poate fi de folos în războaiele Domnului.

Fratele pentru care a murit Hristos (vers. 11, 12)

Unii dintre noi poate s-ar simţi înclinaţi să spună: „Bine, dar în toate el este un frate slab, şi prin urmare de puţină însemnătate ca slujitor sau ca ostaş al Domnului.“ Dacă vorbim în felul acesta, ne-am face vinovaţi că am uitat că el este „fratele pentru care a murit Hristos“ şi deci pentru El de o valoare pe care noi n-o putem măsura. Aceasta este adevărata lumină în care avem să vedem pe fratele nostru. El este atât de scump încât a păcătui împotriva lui este a păcătui împotriva lui Hristos.Apostolul n-a uitat niciodată aceste cuvinte: „Saule, Saule, pentru ce Mă persecuţi?“ Şi noi trebuie să nu le uităm. Adevărul păstrat cu sfinţenie în amintire prin ele ne confruntă în unele scripturi. Cei care lovesc în cei ai lui Hristos, lovesc în Hristos. Cei care îngrijesc şi slujesc astăzi sfinţilor Săi, lui Hristos servesc. Ceea ce este făcut celui mai neînsemnat din fraţii Lui, este socotit a fi făcut Lui Însuşi. Dumnezeu să ne facă să nu uităm acest lucru. Devotamentul real pentru Hristos este mult mai adevărat şi efectiv exprimat prin serviciul devotat pentru cauza Lui şi pentru cei ai Lui, decât prin multă revărsare de cuvinte evlavioase şi pline de afecţiune, fie către El sau cu privire la El.

Să nu fac pe fratele meu să se poticnească (vers. 13)

Atitudinea pe care Pavel însuşi o avea este rezumată pe scurt în ultimul verset al acestui capitol. Decât să fie o pricină de poticnire pentru fratele său, nu va mai mânca niciodată carne. Ar renunţa la toate, ar înlătura din viaţa sa chiar ceea ce este cu totul permis, având în vedere binele fratelui. Acesta este un rod al lucrării divine care este la lucru. Să dea Dumnezeu să avem mai mult din el, ca să lucreze în inimile noastre!

Voi sunteţi pecetea apostoliei mele (vers. 1-6)

Capitolul 8 se încheie cu bunăvoinţa arătată de apostolul Pavel de a renunţa la unele din drepturile lui, dacă prin aceasta ar salva pe un frate slab de la un dezastru spiritual. Capitolul 9 se deschide cu o afirmare foarte puternică a poziţiei şi a privilegiilor sale apostolice. Amândouă erau bine întemeiate, dar el ştia, de asemenea, că adversarii săi şi ai Domnului încercau să sublinieze un anumit lucru în această privinţă. Ei vroiau să dea ideea că reputaţia lui frumoasă nu era decât o parte din ceea ce ar fi ascuns el, intenţionând să dea altă înfăţişare faptului că el

nu era nicidecum un adevărat apostol. Evident, corintenii fuseseră impresionaţi de cele pretinse prin cuvintele adversarilor săi, şi gândurile lor erau în consecinţă oarecum afectate. De aceea apostolul le-a vorbit clar despre autoritatea sa dată de Dumnezeu.Pavel era în adevăr un apostol. Nu fusese cu Hristos în zilele când El era cu trup pe pământ, ca cei doisprezece, dar el văzuse pe Domnul în gloria Sa. Mai mult, însăşi corintenii erau rodul lucrării lui apostolice. Versetul 2 dă un răspuns categoric oricărui om care, influenţat de adversarii săi, ar fi fost înclinat să pună la îndoială apostolia lui. Ei înşişi erau dovada întemeiată a lucrării lui. A arunca îndoială asupra realităţii lucrării lui însemna a arunca îndoială asupra realităţii întoarcerii lor la Dumnezeu. La sfârşitul celei de a doua epistolă a lui, el revine la acest argument şi mai adaugă unele gânduri (13.3-5).De aceea, dacă cineva dorea să-l cerceteze în această privinţă, el avea un răspuns împotriva căruia n-ar fi rezistat. Adversarii lui căutau un băţ bun cu care să-l lovească. Uneori nu mânca sau nu bea aceasta sau aceea, pentru că ţinea seama de alţii. El nu avea, ca ceilalţi apostoli, o soţie care să-l ajute şi să-l însoţească în călătoriile lui. El şi Barnaba călătoriseră şi munciseră neîncetat, fără acele pauze pentru odihnă, cum se bucuraseră ceilalţi. Şi mai departe, în loc să fie în sarcina altora pentru nevoile lui materiale, el muncea cu mâinile lui ca să se întreţină şi nu lua nimic de la corinteni. Fiecare din acestea era luat ca un efort să-l discrediteze. În fapt, însă toate acestea veneau foarte mult în favoarea lui; pentru că fiecare din ele făcea parte din drepturile lui. El se lăsa lipsit de toate acestea care i se cuveneau, ca om şi slujitor al Domnului, din cauza devotamentului său deplin pentru interesele Stăpânului.

Drepturile unui lucrător (vers. 7-14)

Apostolul Pavel a fost silit să vorbească despre propria lui situaţie. Dar Duhul Sfânt care îl inspira a folosit această ocazie ca să scrie despre voia şi plăcerea Domnului cu privire la aceia al căror timp, la chemarea Sa, este dăruit evangheliei şi slujirii în lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu. Este rânduit ca cei „care vestesc evanghelia să trăiască din evanghelie.“ Evident, aceasta este situaţia normală. Dacă unul care lucrează are mijloacele lui de întreţinere şi nu are nevoie de un asemenea ajutor, sau dacă unii care deşi au nevoi le este de ajuns cât pot avea, ca Pavel, acesta este un alt lucru. Numai că este această deosebire, că nu înseamnă virtute refuzarea ajutorului de către cei care au de ajuns; virtute este când cei care nu au nimic se lipsesc de drepturile lor.Principiul pe care-l pune apostolul este susţinut de motive spirituale în versetul 7. În plus, era nu numai cuvântul unui om – chiar al unui om spiritual: legea spunea acelaşi lucru. Legislaţia măruntă care pare neobişnuită în Deuteronom 25.4 stabilea acest principiu în legătură cu animalul folosit la lucrarea câmpului. Mai mult, el era arătat practic în legătură cu slujba de la templu, de la altar (vers. 13). În final, aşa era rânduit de Domnul Însuşi. Matei 10.10 şi alte versete în evanghelii spun acest lucru. Principiul este deci pe deplin stabilit. Cei care iubesc pe Domnul să fie foarte atenţi să nu neglijeze pe nici unul din adevăraţii slujitori, chemaţi de El în lucrarea Lui. Dacă îi vom neglija, ne vom da la o parte din faţa cuvântului Său şi urmarea va fi mare pagubă pentru noi înşine.Trecând mai departe, să notăm cum felul în care Deuteronom 25 este citat aici ne face să aşteptăm că vom găsi în lege, şi sfinţite şi ilustrate, multe principii pe care Noul Testament ni le cere ca fiind plăcute lui Dumnezeu. Nimic surprinzător, pentru că Dumnezeu Însuşi este întotdeauna Acelaşi. Vom găsi totuşi principii noi de comportare în Noul Testament care nu se găsesc în cel Vechi. Numai un cuvânt de atenţionare este necesar. Să ţinem bine frâul imaginaţiei când cercetăm legea cu acest scop. O gândire visătoare poate produce unele asemănări care, deşi intenţionate cu evlavie, nu sunt decât închipuiri.Partea de la urmă a versetului 10 ne spune: „şi cel care treieră grâu, în speranţa că va avea parte.“ Aplicaţia este că oricine lucrează ca să ne împărtăşească lucruri spirituale trebuie să nu fie înlăturat de la împărtăşirea unor lucruri materiale.

Lipsit de drepturi, pentru evanghelie (vers. 15-18)

A trăit vreodată în tot timpul istoriei bisericii vreun altul asemenea apostolului Pavel – care ar fi avut dreptul la atât de multe şi totuşi să fi pretins atât de puţin? Era gata să sufere orice, numai să nu aducă vreo piedică progresului evangheliei. Ar fi vrut mai degrabă să moară decât să greşească în această privinţă. Ce om binecuvântat! Nu e de mirare că putea să îndemne pe sfinţi, spunând: „Imitaţi-mă pe mine!“Vedem, de asemenea, cât de reală însemnătate era pentru el chemarea lui Dumnezeu de a predica evanghelia. Ştia că o „administrare“ îi fusese încredinţată şi ar fi fost vai de el dacă n-ar fi făcut tot ce se putea pentru ea. Dacă ar fi fost ceva neplăcut pentru el şi împotriva voinţei lui, aşa cum a fost împotriva voinţei lui Iona să predice în Ninive – chiar şi atunci, o datorie era pusă asupra lui. Dacă ar fi fost obligat să slujească printr-o mulţime de necazuri, ca Iona, desigur, el nu s-ar fi dezgustat. Şi făcând lucrarea de bunăvoie, ştia că răsplata îi era sigură. Cât de plăcut să fii în stare să vesteşti mântuirea care este „fără bani şi fără plată“, fără să vorbeşti de bani sau de vreo răsplată pentru predicarea ei!

Fiind liber, rob al tuturor (vers. 19-23)

Dar zelul apostolului pentru evanghelie îl ducea şi mai departe. El era cu totul liber. Nu avea nicio obligaţie faţă de cineva. Totuşi printr-o hotărâre a dragostei s-a făcut pe sine rob al tuturor ca să poată câştiga „pe mai mulţi“ sau „pe cei mai mulţi“. Ieşise să câştige pe cât mai mulţi posibil, de aceea, în limitele voii lui Dumnezeu, se adapta pe sine însuşi celor pe care căuta să-i câştige. Specifică patru clase: iudeii, cei sub lege, cei fără lege şi cei slabi. Se adapta pe sine fiecărei clase când se apropia de ea, dar desigur fără a face ceva împotriva voii cunoscute a lui Dumnezeu. Mărturie despre acest lucru este în parantezele din versetele 20 şi 21.În versetul 20: „ca fiind sub lege (eu însumi nefiind sub lege), ca să-i câştig pe cei de sub lege“. În versetul 21 în parantezeă se spune: „nu fiind eu fără legea lui Dumnezeu, ci supus legii lui Hristos“. Aceasta înseamnă că atunci când apostolul Pavel se apropia de un om sub lege, el ţinea seama de obiceiurile pe care le impunea legea, ca să nu le jignească sentimentele – toate, atât timp cât nu era tăgăduit faptul că el însuşi nu era sub lege. Când se apropia de omul fără lege, la fel făcea, pe acelaşi temei. Era însă întotdeauna atent ca să se vadă că el însuşi nu era un om fără lege, ci pe drept era supus Domnului. Se vede deci că apostolul observa ce fel de oameni erau cei de care se apropia, şi particularităţile lor, în aşa fel încât să se ferească de orice lucru care fără a fi necesar ar aduce un prejudiciu împotriva mesajului pe care el îl aducea. El era departe de spiritul greşit care ar fi spus: „Dumnezeu poate mântui şi îngrji pe cei aleşi ai Săi“ şi ca rezultat aproape să arunce evanghelia pe deasupra capetelor lor, fără mare interes cu privire la rezultat.Închipuiţi-vă pe apostol devenind slab cu cel slab – vorbind în termeni simpli şi elementari pentru cei care nu puteau înţelege prea multe! Nu era lucru uşor pentru un om cu un intelect deosebit de mare! Totuşi el aşa a făcut. Aceasta este arta sfântă pe care o are de învăţat fiecare învăţător devotat într-o şcoală de duminică. Ei trebuie să devină ca nişte copii ca să câştige pe copii. Aceasta nu înseamnă că devin copilăroşi. Dar ei trebuie să devină ca nişte copii şi să observe cât poate pricepe mintea copilului. Şi un singur scop este avut în vedere, mântuirea.

Alergare pentru cunună (vers. 24, 25)

Când venim la versetul 24 putem vedea cum gândurile apostolului merg mai departe şi cuprind întregul spirit şi caracter care trebuie să caracterizeze pe un slujitor al Domnului. Noi suntem văzuţi ca atleţi care luptă la jocuri, fie că aleargă sau se luptă. De aceea trebuie să fim caracterizaţi de zel, de claritate a scopului urmărit, şi de o viaţă cumpătată şi plină de dăruire în toate. Atletul, fie la jocurile greceşti de acum

două mii de ani sau la luptele de astăzi, este atent să nu lase ca trupul să-l stăpânească. Dimpotrivă, el îşi stăpâneşte trupul, îl supune la un regim foarte strict, chiar îl şi loveşte cu exerciţii speciale. Şi toate acestea ca să câştige o cunună care se veştejeşte. Să avem ca ţintă aceleaşi lucruri, însă într-un fel spiritual, ca să putem fi dăruiţi la timpul potrivit cu o cunună care nu se veştejeşte; sau, altfel, este posibil să ignorăm aceste lucruri şi, deşi buni predicatori pentru alţii, noi înşine să fim respinşi.

A nu fi dezaprobat (vers. 27)

Multe dezbateri au fost în legătură cu acest cuvânt. Unii au făcut caz de el ca dovadă că un adevărat credincios ar putea fi înlăturat şi pierdut pentru totdeauna. Alţii, înţelegând că alte texte vorbesc despre siguranţa celui credincios, au căutat să explice acest cuvânt ca însemnând, simplu, dezaprobat şi respins în ce priveşte serviciul, descalificat de a primi premiul.Credem totuşi că adevăratul sens al expresiei este văzut dacă dăm voie cuvîntului să aibă înţelesul deplin şi plin de greutate care îi este propriu, şi este citit în legătură cu cele dintâi 12 versete din capitolul 10. Cel dintâi cuvânt din capitolul 10 este „Pentru că“. Aceasta indică faptul că ceea ce urmează ilustrează direct cuvântul despre care vorbim. „Pentru că... părinţii noştri toţi erau sub nor... Totuşi cei mai mulţi dintre ei nu I-au plăcut lui Dumnezeu, pentru că au pierit în pustiu...“ Marea masă a lui Israel avea lucrurile exterioare ale religiei lor sfinte, totuşi erau cu totul lipsiţi de puterea lor vitală, neavând credinţă. Ei nu şi-au ţinut în supunere trupurile şi s-au dedat poftelor şi au pierit. Din acest punct de vedere ei erau tipuri ale oamenilor care, deşi bine întăriţi în mărturia creştină, nu sunt totuşi credincioşi şi pier.Înţelesul cuvântului „dezaprobat“ pare clar redat de caracterul contextului. Dar dificultatea rămâne – de ce apostolul Pavel vorbeşte despre sine în felul acesta? De ce subliniază el, spunând: „eu însumi să fiu dezaprobat“? Răspunsul este, credem, că scriind în felul acesta, Pavel avea în vedere nu numai pe corinteni, pe care tocmai îi mustrase pentru marea lor uşurătate în viaţă, dar, de asemenea – şi poate în special – pe adversarii care făceau rău şi îi duceau în rătăcire. Aceşti adversari erau oameni dedaţi plăcerilor, exact opusul celor care îşi disciplinează trupul, deşi se arătau mari predicatori pentru alţii. Totuşi Pavel nu-i numea direct, tot aşa cum nu-i numea direct pe şefii partidelor, în partea de la început a epistolei. Atunci el referise lucrurile la el însuşi şi la Apolo. Aici nici nu mai aminteşte de Apolo, ci se referă numai la sine însuşi. Este o figură de vorbire foarte comună. Câte un predicator spunea: „Dacă sunt dator chiria pe un an pot plăti un bănuţ, atunci...“ Un om corect nu rămâne cu chiria neplătită, dar ca să ilustreze ceea ce vrea să spună, transferă lucrurile la sine însuşi. Nobleţea îl face să vorbească în felul acesta.Apostolul Pavel nu avea îndoieli cu privire la sine însuşi. Chiar în versetul dinainte el spusese: „Eu deci alerg în felul acesta, nu ca în nesiguranţă.“ Dar el avea multe îndoieli despre adversari şi unele despre corinteni. Şi a făcut ca avertismentul să fie mai efectiv, aplicându-l la sine însuşi. Simplul fapt că cineva este un predicator nu garantează nimic.

Învăţăminte din istoria lui Israel (vers. 1-10)

Privilegiile şi ritualurile din afară nu dau nici o garanţie, după cum mărturiseşte istoria lui Israel rezumată în primele versete din capitolul 10. Ei aveau lucruri care corespund botezului şi cinei Domnului, şi totuşi au căzut şi au fost nimiciţi. Şi în toate acestea ei erau „exemple“ sau „tipuri“ pentru noi.În trecerea mării avem o imagine a botezului. În acel moment ei se încredeau în autoritatea şi conducerea lui Moise; tot aşa, în botezul creştin, care este pentru Numele Domnului Isus, noi ne încredinţăm autorităţii şi conducerii Lui. Deşi nici norul, nici marea, nu i-a atins, ei erau sub unul şi prin celălalt.Versetul 3 se referă la mană; versetul 4, la ceea ce au băut, cum este scris în Exod 17 şi Numeri 20. Şi una şi cealaltă erau „spirituale“, pentru că erau supranaturale; şi amândouă erau imagini ale lui Hristos. Cu toate aceste privilegii speciale, care erau pentru tot Israelul, cei mai mulţi dintre ei eu pierit în pustiu. Faptul acesta trist este amintit din nou în Evrei 3 şi 4, unde se arată că rădăcina întregii nenorociri era lipsa lor de credinţă. Aici Scriptura ne spune ce au făcut ei: au poftit, au fost idolatri, s-au desfrânat, au ispitit pe Dumnezeu şi au murmurat. Unde intră credinţa, aceste rele ies afară.

Scopul acestor înştiinţări (vers. 11-13)

Duhul lui Dumnezeu a istorisit aceste întâmplări pentru înştiinţarea noastră. Credinciosul adevărat este caracterizat de încrederea în Dumnezeu, şi cu cât mai simplă şi absolută este încrederea lui, cu atât mai bine. Dar tot atât de adevărat, el este caracterizat de nici o încredere în sine însuşi, şi cu cât mai profundă este această neîncredere în sine, cu atât mai bine. Când gândim că noi stăm în picioare, atunci suntem în pericol de a cădea. Este cu totul alt lucru când un sfânt are încredere că „Domnul poate să-l facă să stea“ (Rom. 14.4)Şi nu numai că Dumnezeu ne poate susţine, dar El şi veghează asupra noastră în credincioşia Sa, ca să nu permită să fim ispitiţi dincolo de o anumită limită. Ispitele care ne confruntă sunt comune omului, nu sunt supraomeneşti. Şi împreună cu ele este o scăpare sau o cale de a ieşi din ele. „Calea de a ieşi“ s-ar putea să ne facă să presupunem că întotdeauna avem de aşteptat vreun anumit fel prin care să scăpăm cu totul de ispită. Lucrurile nu se petrec în felul acesta, însă Dumnezeu ştie întotdeauna că este o cale prin care putem trece cu bine de partea cealaltă. Ispita ar putea fi ca un tunel lung, dar întotdeauna se vede lumina zilei la capătul lui îndepărtat.

Către oameni cu judecată (vers. 14, 15)

După ce a terminat această înştiinţare destul de serioasă, apostolul revine, în versetul 14, la unele idei despre care vorbise mai înainte. Întregul capitol 8 tratase subiectul idolilor şi a mâncărurilor care li se aduceau; iar acum acest verset ne aduce înapoi la acest subiect. Capitolul acela afirma libertatea credinciosului cu privire la mâncărurile aduse idolilor. Versetul acesta echilibrează problema, subliniind răul enorm al idolilor. Idolatria nu numai că trebuie evitată; trebuie să fugi de ea, ca de un lucru cu totul urâcios. În întregul sens al cuvântului, să ne păzim de idoli.Până aici, în epistola sa, apostolul s-a adresat corintenilor pe terenul responsabilităţii lor, şi deci presupune că se putea să fie printre ei unii care nu erau credincioşi. În versetul 15 el schimbă oarecum acest punct de vedere şi li se adresează ca unor oameni „cu judecată“. Mă tem că nu orice adevărat creştin ar putea fi numit în felul acesta; şi desigur, nici o persoană neîntoarsă la Dumnezeu nu poate fi. El vorbeşte celor care erau în adevăr mădulare ale trupului lui Hristos, care au Duhul Său, şi de aceea sunt în stare să judece ceea ce el vrea acum să le aducă înainte. Versetele 16 până la 22 conţin gânduri care trebuie înţelese de cei „cu judecată“.

Comuniune, fiind un singur trup (vers. 16, 17)

Cea dintâi semnificaţie a paharului şi a pâinii din care luăm la cina Domnului este sângele şi trupul lui Hristos. Lucrul acesta era foarte clar din momentul instituirii ei, aşa cum este redată în cele dintâi trei evanghelii. Dar era şi o altă semnificaţie, subliniind înţelesul ei de la început, care nu vine la lumină până ce ajungem la aceste versete: anume, gândul „comuniunii“ sau „părtăşiei“. Rânduiala aceasta sfântă este nu numai o ocazie care trezeşte cele mai adânci sentimente ale evlaviei personale; ea este o ocazie de comuniune, care se arată în faptul că noi care luăm parte dintr-o singură pâine suntem tot aşa cum este pâinea din care luăm toţi.Dar aici să observăm cu grijă lucrurile care se deosebesc. Această singură pâine semnifică trupul lui Hristos care s-a dat la moarte pentru noi. Faptul că noi, cei credincioşi, deşi mulţi, toţi luăm parte din acea singură pâine, are semnificaşia că noi suntem un singur trup. Suntem un singur trup printr-un act divin (vezi cap. 12.13).

Participarea împreună la o singură pâine nu ne face un singur trup, ci este semnul că suntem un singur trup. Şi la acel semn apostolul Pavel îşi aplică ideea pe care o are.Punctul pe care îl introduce este că această comuniune este implicată în cina Domnului: nu numai comuniunea unul cu altul, ci comuniunea sângelui şi trupului Domnului. Nu este aici nimic care să sprijine superstiţia. Ceea ce frângem este pâine. Cea din care luăm parte este pâine. În plus, bând şi luând parte, ai comuniune în ceea ce semnifică paharul şi pâinea; şi vei fi răspunzător faţă de aceasta, aşa cum se spune clar în versetul 27 din capitolul următor. Acesta este un adevăr extrem de solemn – adevăr care prea adesea este trecut cu vederea.

Adevăr arătat şi în cazul lui Israel (vers. 18, 19)

În versetul 18, apostolul arată că era mai de mult o umbră a acestui adevăr în cazul lui Israel, întrucât celor ce erau preoţi li se permite să mănânce părţi din unele jertfe, şi în cazul jertfei pentru pace chiar şi cel care aducea jertfa putea să mănânce unele părţi. Detalii sunt date în Levitic 6 şi 7. În aceste capitole vedem că erau anumite restricţii puse pentru cei ce mâncau jertfa. Orice întinăciune trebuia să fie înlăturată, pentru că prin aceasta ei erau în comuniune cu altarul lui Dumnezeu şi cu tot ce semnifica el. Dacă şi-ar fi luat unele libertăţi cu mâncarea sfântă şi ar fi tratat-o într-un mod nedemn, ar fi avut part de consecie serioase.Acelaşi lucru era adevărat în principiu cu jertfele pentru idoli din lumea păgână. Idolii pe care îi venerau reprezentau demoni; şi aceşti demoni nu erau decât slujitori subordonaţi lui Satan. Prin jertfele lor ei intrau în comuniune cu demonii. Iar de o astfel de comuniune, copilul lui Dumnezeu trebuie să fugă oricât l-ar costa aceasta.

Masa Domnului şi masa demonilor (vers. 20-22)

Deci versetele 16 până la 20 aduc înaintea noastră trei feluri de comuniuni: creştină, iudaică şi păgână. Ele au ca centru masa Domnului, altarul din poporul lui Israel şi jertfele idoleşti din păgânism; şi în fiecare caz comuniunea se exprimă prin actul mâncării. În pasajul acesta altarul lui Israel este amintit doar ca o ilustrare şi se face referinţă la el mai departe, în Evrei 13.10. Ideea subliniată aici este între comuniunea cu moartea lui Hristos şi comuniunea demonilor. Acestea două se opun total, fundamental şi continuu. Nu se poate să participi în amândouă. „Nu se poate“, spune apostolul de două ori în versetul 21.Dar presupunând că cineva nu vrea să ştie de acest „nu se poate“ şi este destul de sfidător încât, după ce a luat parte la masa Domnului, să participe la masa demonilor – atunci ce se va întâmpla? Atunci Îl provoacă pe Dmnul la gelozie, pentru Numele Său şi gloria Sa. Domnul nu va da gloria Sa altuia, iar cel care face un astfel de lucru va avea pe Domnul împotrivă şi va gusta amărăciunea de a ajunge sub lucrarea Sa de disciplinare, poate chiar şi de moarte. Fiind disciplinat de Domnul, el va descoperi curând că nu este mai puternic decât El şi se va afla în faţa căii amare a pocăinţei, singura care duce la recuperare.Prin îndurarea lui Dumnezeu, probabil foarte rar am fi în pericolul „comuniunii cu demonii“. Dar din cauza aceasta să nu înlăturăm cu uşurinţă adevărul acesta din gândirea noastră, pentru că principiul lui are o aplicaţie mai largă. Dacă participăm la masa Domnului, avem nevoie să fim atenţi ca nu cumva să participăm şi la lucruri care nu se potrivesc cu ea şi cu sfinţenia ei. Dacă suntem în comuniune cu sângele şi cu trupul lui Hristos, vom preţui atât de mult lucrul acesta încât vom exclude orice alte comuniuni. Nu ne vom apropia de comuniuni care nu numai ne-ar împiedica, dar poate chiar ne-ar şi întina. Ne temem că implicaţiile acestui adevăr sunt deseori ignorate. Este posibil să luăm parte din pahar şi din pâine fără a ne gândi suficient la obligaţiile care sunt legate de acest fapt. Să nu avem parte cu lucrurile rele!

Libertatea: când toate sunt de folos şi zidesc (vers. 23-30)

După ce a terminat cu aceste lucruri deosebit de serioase, rămânea întrebarea cu privire la mâncărurile aduse idolilor, la care apostolul se referise mai înainte. El făcuse o paranteză de la acest subiect la începutul capitolului 9 şi se întoarce la el acum, în versetul 23 al capitolului 10. Lumea păgână era atât de plină de idoli încât cele mai multe animale, a căror carne era de vânzare, fuseseră înjunghiate în legătură cu jertfele şi ceremoniile idolilor. Când un creştin îşi cumpăra mâncarea de la măcelărie sau avea să mănânce în casa unui necredincios, care nu avea nici o reţinere în această privinţă, ce avea el să facă?În legătură cu aceasta apostolul Pavel spune aceste cuvinte de două ori: „Toate sunt îngăduite.“ Aceasta ne aduce într-un loc unde este deplină libertate. Totuşi el ne reaminteşte că nu orice lucru este „de folos“ sau „zideşte“; şi pe lângă aceasta trebuie să ne gândim nu numai la ce este bun pentru noi înşine, ci la ce este bun şi pentru alţii. Acest dublu test pe care el îl menţionează poate avea mii de aplicaţii. Mereu şi mereu se ivesc situaţii în faţa cărora avem nu numai să punem întrebarea: „Este îngăduit?“, ci şi: Este vreun folos în el? şi: Poate zidi acest lucru? Mai departe avem să vedem folosul şi zidirea tuturor. Dacă ne rânduim vieţile după acest principiu, vom înlătura multe lucruri bune care de fapt sunt îndoielnice şi nefolositoare.Putem mulţumi lui Dumnezeu pentru libertatea care este dată în acest text. Ar fi fost o povară de nesuportat pentru creştinii de la început dacă ar fi fost responsabili să cerceteze istoria fiecărei bucăţi de carne pe care o cumpărau de la piaţă sau o mâncau în casa vreunui cunoscut. Pentru noi astăzi, trăind în condiţii care sunt foarte complicate şi artificiale, ar fi fost de zece ori mai rău. Este în mod evident voia lui Dumnezeu pentru ai Săi ca să accepte condiţiile în care au fost aşezaţi şi să urmărească o cale simplă, fără să cerceteze cu grijă de ce un lucru este într-un fel sau altul, fie că este vorba de mâncăruri sau de orice altceva.Pe de altă parte, dacă fără vreo cercetare specială, cineva îşi dă seama că este ceva întinat, ca în cazul presupus din versetul 28, atunci lucrul acela trebuie evitat cu grijă. Vorbind în felul acesta, apostolul afirmă din nou ce spunea la sfârşitul capitolului 8.

Toate spre gloria lui Dumnezeu (vers. 31)

Aceasta conduce la îndrumarea foarte cuprinzătoare a versetului 31, o precizare care se referă la întreaga noastră viaţă. În toate avem să căutăm gloria lui Dumnezeu; tot aşa, versetul următor adaugă să ne ferim de a fi pricină de poticnire pentru vreun om. În adevăr, luând acest pasaj ca un întreg, putem observa cinci puncte preţioase care ne oferă îndrumare cu privire la felul în care să ne purtăm, dacă este sau nu potrivit voii lui Dumnezeu. Ceea ce este după voia lui Dumnezeu 1) este îngăduit, 2) este de folos, 3) este pentru zidirea noastră sau a altora, 4) este spre gloria lui Dumnezeu, 5) nu dă niciun prilej de poticnire pentru cineva.Deseori se pune întrebarea: Cum să fac să fiu călăuzit? Iată, aici este ceva din călăuzire, de un fel sigur şi clar. Suntem noi gata să fim călăuziţi când primim călăuzirea?

Adunarea lui Dumnezeu deosebită de Israel şi de păgâni (vers. 32, 33)

Versetul 32 clasifică omenirea în trei părţi. Notaţi cât de deosebită este „Adunarea lui Dumnezeu“ de iudei şi de naţiuni. Vechiul Testament clasifica pe oameni în două părţi, Israel şi naţiunile. Adunarea, adică cei chemaţi afară şi dintre iudei şi dintre naţiuni, apare numai în Noul Testament. Deşi noi am fost chemaţi afară din masa omenirii, avem să ţinem seama de oameni, căutând cel mai înalt bine al lor, adică mântuirea lor. Aceasta a fost calea apostolului Pavel, la fel cum a fost a lui Hristos. Şi noi avem să fim imitatori ai lui Pavel. Versetul 1 din capitolul 11 trebuie tratat ca fiind ultimul verset din capitolul 10.

Laudă înainte de mustrare (vers. 2)

Un paragraf nou începe cu versetul 2, care este în direct contrast cu versetul 17. Apostolul se referise la instituirea Cinei Domnului în capitolul 10, cum am văzut; şi au avut loc dezordini grave în legătură cu ea, fapt care cerea o dezprobare categorică. Totuşi, erau unele lucruri cu privire la care el avea să-i laude. Şi el rosteşte întâi un cuvânt de laudă. Unele „învăţături“ sau „rânduieli“ le fuseseră date şi ei şi-au amintit de Pavel şi au ţinut seama de ele. De aceea vedem chiar în aceasta felul cum se purta apostolul prin cele ce spunea. El căuta folosul corintenilor, lăudându-i înainte de a-i mustra, şi în aceasta el urma pe Hristos, pentru că în felul acesta urma chiar calea Lui, arătată în mesajele Sale către cele şapte adunări din Apocalipsa 2 şi 3.

Rânduiala lui Dumnezeu: capul bărbatului, al femeii şi al lui Hristos (vers. 3-13)

Era ceva cu privire la care corintenii erau neştiutori. Se pare că ei ţinuseră seama de unele îndrumări date cu privire la bărbaţi şi la femei în rugăciune şi în profeţie, fără să înţeleagă adevărul care guverna aceste îndrumări. Că bărbatul avea să se manifeste în lucrarea spirituală cu capul descoperit nu era un moft, o rânduială abitrară. Dimpotrivă, era în acord cu rânduiala divină stabilită în legătură cu Hristos. Despre trei persoane se menţionează faptul de „a fi cap“ în versetul 3.Importanţa acestor lucruri îşi are izvorul în faptul că, devenind Om, ca să ia asupra Sa lucrarea de Mijlocitor, Domnul Isus a luat un loc de supunere. Isaia profeţise venirea Robului Domnului, care va avea urechea unui ucenic, şi niciodată nu S-a abătut de la direcţia pe care o avea: adică Domnul (Iahve) avea să-I fie Capul şi Îndrumătorul în toate lucrurile. Lucrul acesta s-a împlinit în mod perfect în Hristos; şi faptul că El este acum înviat şi glorificat nu I-a schimbat poziţia. El este mai departe Robul care face voia lui Dumnezeu (deşi niciodată mai puţin decât Dumnezeu Însuşi) şi plăcerea Domnului este ca toate să prospere în mâinile Lui în eternitate. În felul acesta Capul lui Hristos este Dumnezeu.Apoi Hristos este Capul bărbatului, ca fiind deosebit de femeie. O anumită ordine a fost stabilită în creaţie, „pentru că Adam a fost întocmit întâi, apoi Eva“ (1 Tim. 2.13). Această ordine este arătată şi în versetele 8 şi 9 din capitolul nostru. Eva avea partea ei în locul şi în distincţiile lui; dar chiar şi în zilele nevinovăţiei lor, Adam a fost stabilit a fi cap. Păcatul n-a alterat această poziţie, tot aşa nici venirea harului lui Dumnezeu în Hristos.. Deci Hristos este Capul bărbatului, al oricărui bărbat. Şi capul femeii este bărbatul.Fiecare mădular al trupului omenesc este condus de cap. În felul acesta imaginea este foarte simplă şi expresivă. Este vorba, într-un cuvânt, de conducere. Femeia are să accepte îndrumare de la bărbat. Bărbatul are să accepte îndrumare de la Hristos. Şi Hristos acceptă conducerea din partea lui Dumnezeu, şi face lucrul acesta într-un mod perfect. În ce priveşte pe ceilalţi, totul este făcut foarte imperfect. Marea mulţime a bărbaţilor nu-L recunosc deloc pe Hristos; şi în timpul de acum este o mare răzvrătire a femeilor împotriva îndrumării şi conducerii bărbaţilor şi aceasta – destul de semnificativ – îndeosebi în creştinătate. Totuşi niciunul din aceste lucruri nu schimbă ceea ce este idealul şi ordinea divină.

Capul acoperit – sau descoperit (vers. 5, 14-16)

Şi dacă un credincios, bărbat sau femeie, are a face cu Dumnezeu, fie în rugăciune (adică adresându-se Lui), fie în profeţie (adică spunând cuvinte de la El) trebuie să se ţină seama de aceste îndrumări cu privire la neacoperirea sau acoperirea capului, ca semn că rânduiala lui Dumnezeu este recunoscută şi ascultată. Versetele 14 şi 15 arată mai departe că bărbatul are părul scurt şi femeia părul lung.Nu este contradicţie între versetul 5 din acest capitol şi versetul 34 din capitolul 14, pentru simplul motiv că acolo este o îndrumare cu privire la vorbirea în adunare, în timp ce în capitolul nostru nu se are în vedere această vorbire în adunare decât începând cu versetul 17. Numai de la acest verset începem să considerăm unele lucruri care pot avea loc când „venim la adunare“. Rugăciunea sau profetizarea despre care vorbeşte versetul 5 nu este în legătură cu adunările sfinţilor lui Dumnezeu.

În adunare, dezbinări şi partide (vers. 17-19)

Când apostolul s-a îndreptat spre cele auzite în legătură cu venirea lor împreună în adunare, s-a văzut obligat să le condamne felul lor de purtare. Ei veneau împreună nu pentru mai bine, ci pentru mai rău. În capitolul 1 el amintise de aceste dezbinări sau schisme din mijlocul lor, şi aceasta se arăta pe deplin când ei se adunau. Ei încă se adunau împreună în acelaşi loc. Lucrurile nu ajunseseră până acolo încât să nu mai vrea să se adune împreună, ca să se despartă în clădiri diferite. Totuşi erau lcururi care îi distanţau unii de alţii, unele dezbinări între ei, cu rezultate dezastruoase.Lucrurile acestea au ajuns la auzul lui Pavel şi el le spune deschis că în parte le credea, pentru că le cunoştea starea lor carnală. Cuvântul „partide“ din versetul 19 înseamnă „secte“ (gr. „hairesis“) şi este menţionat în Galateni 5.20 pritnre „faptele firii păcătoase“ (cărnii). Dacă sfinţii se găsesc într-o condiţie a firii păcătoase, partide se ivesc mereu. Acesta este motivul pentru care apostolul spune corintenilor carnali: „trebuie să fie şi partide între voi“. Activitatea acestor partide îi poate arăta pe cei care într-un fel cu totul fără pricepe sunt „aprobaţi“ de oameni; ele vor arăta desigur pe cei care refuză să facă parte din partide şi de aceea sunt „aprobaţi“ de Dumnezeu.Care trebuie să fie gândirea Duhului lui Dumnezeu cu privire la noi, în ziua de astăzi, când partidele şi şcolile de opinii se înmulţesc în biserica lui Dumnezeu?

Contrastul dintre Cina Domnului şi cina fiecăruia (vers. 20, 21)

Rezultă foarte clar din versetul 20 că sfinţii din Corint, deşi foarte numeroşi, încă se adunau împreună într-o clădire. Veneau „împreună în adunare“, aşa cum arată versetul 18; dar aceste cuvinte nu se referă la o clădire de anumit fel, ci la faptul că erau împreună în adunare. Acesta este caracterul bisericii sau adunării. Şi când ei făceau acest lucru, aceste secte sau partide se arătau într-un fel foarte neplăcut, iar purtarea lor era foarte dezordonată; era atât de dezordonată încât apostolul refuză să recunoască ospeţele lor pe care ei le numeau „Cina Domnului“, ca nefiind deloc Cina Domnului. El le spune că aceasta nu este Cina Domnului, ci fiecare îşi ia propria lui cină.Credem că aici este un dublu contrast. Întâi, între „a Domnului“ şi „a lui însuşi“. Ei tratau lucrul acesta ca şi cum ei ar stăpâni peste ea şi de aceea o puteau ţine aşa cum le plăcea. Aceasta ducea la o dezordine extremă în Corint – unii neavând nimic, iar alţii bând atât de mult vin încât se îmbătau. O dezordine asemănătoare poate este evitată astăzi; dar nu sunt mulţi astăzi care îşi iau dreptul de a fi ei stăpâni ai situaţiei, când este vorba de această rânduială sfântă, şi se simt cu totul liberi s-o schimbe cum vor? – liberi s-o transforme în „mesă“ (liturghie) sau jertfă, liberi s-o împodobească sau să-i dea un ansamblu coral, liberi să-i încredinţeze distribuirea unei caste preoţeşti şi s-o aibă atât de des încât să fie aproape continuu, liberi s-o aibă odată la câteva luni sau s-o înlăture cu totul.

Contrastul dintre cina fiecăruia şi comuniune (vers. 20-22)

Este aici şi contrastul dintre Cina Domnului care este în legătură cu comuniunea dintre credincioşi, cum ne-a arătat capitolul 10, şi „fiecare în parte“ care îşi ia propria cină, deci face din ea un simplu act individual. Chiar dacă ai presupune că sfinţii vin împreună în adunare şi ţin această rânduială chiar fără greşeală, în ce priveşte partea ei exterioară, şi totuşi o tratează ca un privilegiu curat personal, neţinând seama în gândul lor că facem lucrul acesta ca „un trup“, şi-au greşit ţinta.

Ce nu este rânduială divină este dezordine (vers. 23)

Singurul remediu pentru dezordinea în legătură cu Cina Domnului – de notat, chiar şi în zilele apostolice – era de a merge înapoi la instituirea ei originală, în spiritul ei, în semnificaţia ei, în simplitatea ei. Apostolul nu susţine vreun anumit punct de vedere. În versetele 23 până la 27, el revine simplu la ceea ce a fost instituit de Domnul Însuşi. Şi a făcut acest lucru, nu ca şi cum ar fi primit informaţii autentice de la alţi apostoli, ci primind direct de la Domnul rânduiala aceasta, prin revelaţia dată lui. Revelaţia aceasta confirmă istorisirea dată prin evangheliştii inspiraţi şi-i clarifică înţelesul. Mult din ce s-ar socoti sărbătorire sau observare „în rânduială“ şi „frumoasă“ a acestei instituiri este simplă dezordine în aprecierea divină. Orice „rânduială“, oricât de împodobită sau frumoasă în ochii omeneşti, care nu este rânduială divină, este dezordine în ochii divini.

Cina Domnului (vers. 23-27)

Dumnezeu a binevoit să ne dea patru istorisiri a instituirii Cinei Domnului, iar cea de a patra, prin apostolul Pavel, îşi are o importanţă deosebită, deoarece ea arată clar că trebuie ţinută de credincioşii dintre naţiuni ca şi de iudei, de asemenea că ea va continua „până vine El“. Materialele folosite sunt dintre cele mai simple – pâinea, paharul – semne care se găseau în fiecare zi în casele celor din acele zile. Semnificaţia materialelor era foarte profundă – „trupul Meu“, „noul legământ în sângele Meu“. Şi întregul spirit al rânduielii este „amintirea“. Avem să ne amintim de El în împrejurările în care a fost El atunci, în moarte, deşi Îl cunoaştem ca pe Cel care este glorificat în cer.Cina Domnului deci începe cu amintirea Lui în moarte. Multe vor izvorî din această amintire şi nu vom uita să fim conştienţi de ceea ce este binecuvântare (adică „paharul binecuvântării“) şi prin urmare vom binecuvânta pe Dumnezeu.

Să deosebim trupul Domnului (vers. 27-30)

Dar trebuie să pătrundem dincolo de simboluri, la ceea ce simbolizează ele. Trebuie să deosebim trupul Domnului; în felul acesta vom fi feriţi de a trata aceste lucruri sfinte într-un fel nesfânt sau nevrednic, aşa cum făceau corintenii. Domnul nu-i socotea fără vină, şi ei îşi mâncau şi îşi beau judecata. Erau vinovaţi pentru dezonorarea făcută nu numai pâinii şi paharului, ci şi trupului şi sângelui lui Hristos, simbolizate de pâine şi de pahar. Acesta este înţelesul clar al versetelor 27 şi 29.Ce trebuie să facem deci? Când Domnul a lovit pe Uza pentru că tratase chivotul lui Dumnezeu ca şi cum ar fi fost un lucru obişnuit (2 Sam. 6). David s-a temut şi n-a vrut să mute chivotul la el, pentru un timp. Aceasta a fost o greşeală, pe care a îndreptat-o după aceea, dând cinste chivotului şi tratându-l aşa cum îi poruncise Domnul. Îndrumările date de apostolul Pavel corintenilor în versetele 28 şi 30 se potrivesc cu această întâmplare. Dumnezeu a intervenit în judecată printre ei, mulţi erau slabi şi bolnavi şi unii au fost înlăturaţi prin moarte. Dar aceasta nu trebuia să-i facă să nu mai ia parte la Cina Domnului. Mai degrabă, trebuia să-i facă să se cerceteze pe ei înşişi, şi să ia parte într-un spirit de judecată de sine. Fuseseră unele abuzuri, dar remediul pentru aceasta nu era să nu mai ia parte, ci să folosească ocazia pe care o aveau, în ascultare de îndrumarea dată de Dumnezeu.

Judecarea de sine (vers. 31-34)

Versetele de încheiere ale acestui capitol ne dau un exemplu de disciplinare din partea lui Dumnezeu. Ei erau disciplinaţi pentru că lucraseră rău. Dumnezeu disciplinează pe copiii Săi ca ei să nu fie judecaţi odată cu lumea. Dar dacă noi ne judecăm pe noi înşine, vom fi feriţi de rău şi nu vom avea nevoie ca mâna lui Dumnezeu să fie asupra noastră. Să ţinem seama de acest fapt! Cât de minunată este arta sfântă a judecăţii de sine; şi cât de puţin practicată! S-o cultivăm tot mai mult. Prin ea vom fi feriţi de nenumărate greşeli. Corintenii în mod evident au neglijat-o şi mult rău au avut. Apostolul a corectat greşelile lor cele mai izbitoare când luau parte la Cina Domnului. Erau şi altele, dar acestea aveau să fie spuse când el personal avea să-i vadă; de aceea, capitolul acesta se încheie cu cuvintele: „Iar celelalte le voi rândui când voi veni!“

Testul adevăratului profet: „Isus este Domn“ (vers. 1-3)

Corintenii veneau împreună în adunare nu numai că să ia parte la Cina Domnului, dar şi pentru a-şi exercita darurile spirituale, îndeosebi cel al profeţiei. În acele zile unii profeţi erau dăruiţi de Duhul Sfânt să spună lucruri inspirate în adunare. În felul acesta Dumnezeu dădea învăţătură şi călăuzire care aveau autoritate în acel timp când Noul Testament abia se forma şi nu era la dispoziţie în mâinile celor credincioşi, ca astăzi. Erau totuşi mari pericole în legătură cu acest lucru.Când Dumnezeu a ridicat profeţi în istoria lui Israel, Satan repede căuta să pună toate în încurcătură, ridicând mulţi profeţi mincinoşi. În zilele lui Ahab erau 850 mincinoşi în faţa unuia adevărat! Duşmanul a urmat aceeaşi tactică în cele dintâi zile ale bisericii şi a introdus în adunările publice ale sfinţilor oameni care dădeau în adevăr îndrumări, dar nu inspirate de Duhul Sfânt, ci de demoni. De aceea este pus înainte testul din versetul 3 al capitolului 12. Mărturisirea lui Isus ca Domn este acest test. Multe mărturii puteau fi aduse, dovedind că testul acesta este totdeauna practic. El lucrează fără greşeală. În şedinţele spiritiste moderne demonii deseori vor arăta sentimente aparent frumoase, dar niciodată nu vor recunoaşte pe Isus ca Domn.

Diversitatea darurilor spirituale pentru folosul tuturor (vers. 4-10)

Mai mult, în lumea păgână se presupunea că fiecare demon avea o anumită limită în care lucra: unul era un duh de vindecare, altul un duh de profeţie sau ghicire şi aşa mai departe. Apostolul îi învaţă deci pe corinteni, în versetele 4 până la 11, că toate darurile divine care se pot arăta în adunare vin de la unul şi acelaşi Duh – Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Duhul este unul, arătările puterii Lui sunt multe. Fie că este Duhul (vers. 4) sau Domnul (vers. 5) sau Dumnezeu (vers. 6), diversitatea care vine din unitate îi este trăsătură. Darurile sunt puse în legătură cu Duhul; slujbele, cu Domnul; lucrările, cu Dumnezeu.Darurile sau arătările Duhului sunt exprimate prin oameni în adunarea lui Dumnezeu. Nici un om nu le are pe toate. Ocazional unul singur ar putea avea mai multe, dar de obicei are numai unul. Dar fie că are mai multe sau numai unul, fiecare are nu pentru propriul său folos, ci pentru folosul tuturor. Versetul 7 spune: „Dar fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folos.“ Corintenii în mod evident se purtau ca nişte copii, presupunând că darul spiritual primit era ca o nouă jucărie, să-l folosească şi să se bucure de el pentru plăcerea şi arătarea lor personală. Darul primit de un mădular era de folos pentru întregul trup.

Un singur trup (vers. 11, 12)

După ce a enumerat diferite daruri şi a subliniat din nou că toate sunt împărţite „fiecăruia în parte cum vrea El“ în voia Sa suverană şi în înţelepciunea Sa, apostolul trece în versetul 12 la „un singur trup“, pentru folosul căruia sunt dăruite toate. Trupul uman este folosit ca o ilustrare. El are multe mădulare şi totuşi este o unitate organică. Apoi adaugă: „tot aşa este şi Hristosul“, cuvânt care în greacă are articolul definit.Aceasta este o expresie de o deosebită valoare. Aici nu este Hristos personal, ci acel singur trup – biserica – fiind trupul lui Hristos, Numele Său poate fi chemat peste ea.Adunarea deci, ca trup al lui Hristos, este o unitate organică, întocmai ca trupul omenesc. Trupul Lui a

fost format printr-un act al lui Dumnezeu, în puterea unui singur Duh. Este important să ne amintim acest lucru, pentru că prin acest fapt îi este asigurată integritatea. El nu poate fi atins sau distrus de om sau de puterea satanică, deşi manifestarea lui vizibilă în timpul călătoriei pe pământ poate fi şi a fost tulburată. Lucrul în sine, fiind format de Dumnezeu, rămâne, şi va fi pe deplin arătat în glorie.

Prin botezul Duhului Sfânt, un loc în acest singur trup (vers. 13)

Lucrarea Duhului în formarea unui singur trup este descrisă ca un „botez“. În botez un om este scufundat şi îngropat în mod figurat. Acest singur trup a fost format şi noi am fost aduşi în el pe această bază; adică, ce a fost ca om natural, fiind copii ai lui Adam, cu toate particularităţile noastre personale şi cu contururile noastre colţuroase au fost scufundate în acest singur Duh. De aceea toate însuşirile noastre naturale distructive au dispărut în acest singur trup. Nu erau deosebiri naţionale mai mari decât între iudei şi naţiuni; nu erau despărţiri sociale mai mari decât între rob şi omul liber. Dar aceste deosebiri şi despărţiri, şi orice altele ca ele, s-au dus în acest un singur trup. În lumina aceasta, cât de fără rost şi păcătoase erau partidele şi şcolile de învăţătură şi despărţirile printre corinteni; cât de copilăreşti erau luptele lor pentru onoare personală! Şi cât de fără raţiune şi păcătoase şi puerile sunt lucrurile asemănătoare care desfigurează creştinătatea astăzi!Să punem la inimă! Am uitat reala forţă şi înţelesul acestui botez prin care ne-am găsit locul în acest singur trup. Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, eu sunt în acest un singur trup, dar pe baza faptului că vechiul meu „eu“ a fost scufundat. Şi tu eşti în el, având vechiul tău „eu“ scufundat. Şi orice alt mădular al trupului este acolo, având vechiul „eu“ scufundat. Dacă am realiza însemnătatea acestui adevăr, ce schimbare s-ar face faţă de aspectul exterior al lucrurilor printre sfinţii lui Dumnezeu!Dar nu numai că noi toţi am fost botezaţi în puterea unui singur Duh într-un singur trup, dar fiecare dintre noi, individual, a fost făcut să „bea dintr-un singur Duh“. Aceasta pare să fie o referire la Ioan 7.37-39. Fiecare mădular al trupului a primit sau a fost cuprins de acest un singur Duh, încât El îl caracterizează şi îl îndrumă pe fiecare. Unitatea este astfel produsă în aceste două căi. Fiecare a fost scufundat în Duhul; şi Duhul este în fiecare printr-o îmbibare personală.

Lucrarea Duhului Sfânt este un act divin, real, un idealistic (vers. 12, 13)

Versetele 12 şi 13 ne arată deci ce a făcut Dumnezeu Însuşi să aibă loc prin puterea Duhului Sfânt, şi prin urmare lipsurile omeneşti nu pot schimba nimic din această lucrare. Este un lucru spiritual ideal, dar nu este pentru aceasta nereal. Nu este doar o idee frumoasă care să fie lăsată în sferele înalte ale ideilor. Nu, este un fapt prezent, care există prin lucrarea divină; iar credinţa îl distinge şi se poartă potrivit lui. Dacă nu-l înţelegem, nici nu ne putem purta în consecinţă.Să avem deci credinţa de a înţelege ce anume s-a făcut prin lucrarea Duhului şi ce am primit prin ceea ce „am băut“ dintr-un singur spirit; şi întreaga noastră viaţă în legătură cu Hristos Însuşi şi cu cei credincioşi să fie influenţată în felul acesta.

Unitatea trupului şi diversitatea darurilor (vers. 14-20)

Dacă versetul 13 ne învaţă că toţi adevăraţii credincioşi au fost botezaţi într-un singur trup, versetul următor subliniază adevărul apropiat de el că trupul este format din multe mădulare. Unitatea pe care Dumnezeu a stabilit-o în acest singur trup nu trebuie confundată cu uniformitatea. Uniformitatea este foarte mult marcată pe lucrarea omului, în special în zilele noastre, dar nu pe lucrarea lui Dumnezeu. Omul inventează maşini care fabrică mii sau chiar milioane de produse în totul la fel sub toate aspectele. În lucrarea mâinii lui Dumnezeu vedem o diversitate extremă în unitate – unitate în cea mai minunată diversitate.În versetele 14 până la 26, trupul uman este luat ca o ilustrare a acestui fapt şi prezentat cu multe detalii. Apostolul în mod evident simţea că este de cea mai mare importanţă ca lucrul acesta să fie clar înţeles. Şi de ce este atât de important?Răspunsul este, credem, că el cunoştea tendinţa înrădăcinată a inimilor omeneşti. Este foarte natural, chiar şi pentru credincioşi, să le placă o anumită partidă, toţi fiind îndreptaţi spre acelaşi lucru şi toţi fără dezacord să se bucure în legătură cu lucrul pentru care sunt zeloşi. Atunci desigur alţii, ale căror gânduri sau activităţi sau funcţii sunt mult diferite de ale lor, ar ajunge să fie cu totul ignoraţi. Iar neînţelegerea sau dezbinarea despre care vorbeşte versetul 25 apare.

Fiecare mădular este necesar (vers. 21-26)

Ilustrarea acestei idei dată în versetul 21 este foarte izbitoare. Ochiul este organul vederii, mâna este organul muncii. Unii credincioşi „văd“ bine, sunt dotaţi cu o pricepere spirituală deosebită. Ei sunt satisfăcuţi când înţeleg lucrurile lui Dumnezeu. Se ocupă mult cu studiul şi cu meditarea, şi probabil au foarte puţin timp pentru munca activă. Alţi credincioşi sunt lucrători foarte activi: ei pun mâna la multe lucruri grele pentru Domnul lor. În adevăr, ei lucrează atât de mult încât pericolul lor este ca nu cumva în munca lor să devină lipsiţi de învăţătură şi de aceea fără cunoaşterea voii Domnului. Acum pericolul este ca „ochiul“ să spună „mâinii“: nu am nevoie de tine. Nu se dă ideea că „mâna“ ar spune acelaşi lucru „ochiului“. Experienţa practică dovedeşte că de obicei cei care văd departe, intelectual, ei sunt ispitiţi să vorbească în felul acesta fratelui care are mai puţină cunoaştere şi totuşi este un om care lucrează mult.Iarăşi, capul şi picioarele sunt puse în contrast. Nu numai văzul, dar şi auzul, mirosul şi gustul aparţin capului. Numai unul din cele cinci simţuri este distribuit peste tot trupul. Capul are nevoie de linişte şi odihnă pentru a-şi exercita funcţiile. Iar picioarele sunt instrumentele pentru mişcare. Capul doreşte ce este liniştit şi stă pe loc, ca să fie în stare să observe şi să audă şi să gândească, dar picioarele sunt pentru activitate şi mişcare. Capul ar putea fi foarte ispitit să spună picioarelor: N-am nevoie de voi!În trupul omului orice mădular este necesar, pentru că Dumnezeu le-a rânduit să fie împreună. El a dat mai multă cinste acelor părţi care ar putea fi socotite fără cinste şi a dat destulă frumuseţe celor care n-ar apărea frumoase. Medicina se pare că strânge dovezi în privinţa aceasta, arătând cum glande mici, la care mai înainte nimeni nu se gândea, sunt de o mare importanţă reală, având un astfel de control asupra omului încât dacă ele ar înceta să funcţioneze, trupul ar muri. Aşa este trupul lui Hristos, şi de aceea mădularele trebuie să aibă aceeaşi grijă şi interes unele faţă de celelalte. Dacă una este afectată, în bine sau rău, toate sunt afectate.Observaţi cum prin toată această ilustrare trupul uman este văzut ca lucrare a lui Dumnezeu. Versetul 18 spune acest lucru, şi versetul 24 îl menţionează din nou, şi de aceea dezbinarea este exclusă. Din nou în versetul 21 nu se spune că ochiul n-ar trebui să spună mâinii: „n-am nevoie de tine“, ci nu poate spune. Chiar în acelaşi fel, acest unul şi singurul trup al lui Hristos este văzut ca rod al lucrării lui Dumnezeu. El este ce a rânduit Dumnezeu să fie; este lucrarea lui Dumnezeu care nu poate fi distrusă de om.Observaţi, pe de altă parte, că deşi el este lucrarea lui Dumnezeu, din cauza aceasta nu este un lucru ideal, scos din sfera vieţii prezente şi practice, fără legătură cu biserica în situaţia ei actuală. Chiar dimpotrivă, pentru că apostolul îndată începe să dea chiar această aplicaţie în prezent.

Sunteţi trup al lui Hristos (vers. 27)

Aplicaţia începe în versetul 27. Nu spune „Voi sunteţi trupul (articulat) lui Hristos“, pentru că aceasta ar indica sfinţilor din Corint că ei ar fi fost întregul trup şi ar fi dus la ideea că un alt trup ar fi fost în Efes şi aşa mai departe, până la ideea contradictorie şi inconsistentă de a fi mai multe „trupuri“. Apostolul spune: „Voi sunteţi trup al lui Hristos“, adică ei erau din trupul lui Hristos şi purtau în Corint caracterul „trupului lui

Hristos“, fiecare în parte fiind un mădular.Ei erau deci mădulare ale acestui trup; şi de aici ajunge să spună în versetul următor cum a rânduit Dumnezeu aceste mădulare în „adunare“ sau „biserică“. Este bine să facem deosebire în gândirea noastră între trupul lui Hristos format printr-un act divin, şi adunarea aşa cum se află în lume, fie locală ca în Corint, fie în totalitatea ei. Dar când facem această deosebire trebuie să nu le despărţim pe cele două, deoarece lucrarea mădularelor are loc în adunare, şi lucrarea lor trebuie să fie stăpânită şi dirijată de adevărul care ni se prezintă aici cu privire la acest singur trup.

Nici un dar n-a fost dat tuturor (vers. 28)

„Darurile“ sau „manifestările“ Duhului, dăruite unora dintre mădulare sunt detaliate în versetul 28. Este de notat ordinea lor. Apostolii vin întâi, feluritele limbi vin cele din urmă. Corintenii, care erau carnali, dădeau mare importanţă darurilor spectaculoase, cum fac şi mulţi credincioşi carnali astăzi. A vorbi într-o limbă necunoscută le părea în mod evident cel mai dorit lucru. Aprecierea lor era totuşi greşită. Darurile sunt împărţite potrivit voinţei suverane a Duhului. Nici un dar n-a fost dat tuturor. De obicei fiecare în parte avea un anumit dar.

Nu toţi vorbesc în limbi – şi o cale nespus mai bună (vers. 29, 30)

Sunt şapte întrebări în versetele 29 şi 30. Se pune întrebarea şi nu se dă răspunsul, care este evident. Peste tot răspunsul este: Nu. Notaţi cea de a şasea întrebare, deoarece sunt unii care insistă că nimeni n-a primit cu adevărat Duhul Sfânt dacă nu vorbeşte în limbi. Dar „Toţi vorbesc în limbi?“ Răspunsul este: „Nu!“ Totuşi toţi „au băut dintr-un singur Duh“.Care deci trebuie să fie atitudinea noastră faţă de darurile felurite? Avem să dorim stăruitor darurile mai bune, mai mari; adică darul profeţiei sau al învăţăturii, cum este evident de la începutul capitolului 14. Acestea sunt mai bune pentru că sunt pentru un folos mai larg şi mai general, şi darurile sunt dăruite pentru folosul tuturor. Şi este o cale nespus mai bună prin care se poate atinge acest scop. Această cale este calea iubirii divine, aşa cum este prezentată în capitolul 13. Apostolul lasă pentru puţin timp şirul de idei din această temă pentru a sublinia calea nespus mai bună a dragostei, care este însăşi natura lui Dumnezeu Însuşi.

Darurile cele mai strălucitoare fără dragoste nu au valoare (vers. 1)

Capitolul 13 a devenit renumit. Puterea lui extraordinară este recunoscută nu numai de creştini, ci şi de mulţi alţii. Dar oamenii o apreciază ca minunată, una din minunile literare ale lumii, poate fără să-i înţeleagă adevăratul sens al învăţăturii pe care o dă. Ce spune ea într-adevăr? Cel dintâi verset al capitolului 8 ne-a spus că dragostea este cea care zideşte. Capitolul acesta dezvoltă acest fapt şi ne arată de la început că darurile cele mai strălucitoare, fără dragoste, nu au nicio valoare; şi în al doilea rând că dragostea este forţa, chiar când există daruri, care împlineşte în adevăr toate.

Fără dragoste nu sunt nimic, nu-mi foloseşte la nimic (vers. 1-3)

Primele trei versete arată că ai putea avea daruri şi le-ai folosi fără dragoste. Dacă ele sunt, tot ce ar putea produce împreună este: Nimic. Vorbirea în limbi este menţionată întâi, pentru că ea era darul deosebit care ajunsese mai degrabă o cursă pentru corinteni. Dar acesta este urmat de profeţie, care în capitolul următor va fi lăudată de apostol ca un dar socotit întâi în importanţă: folosit cu cunoştinţă şi cu credinţă, în dragoste, cu jertfire de sine.Un frate se ridică în adunare şi spune cuvinte deosebit de plăcute şi emoţionante, deşi cu totul neînţelese de noi. Aflăm că de fapt a făcut o comunicare divină într-o limbă a cerului, pe care îngerii o folosesc. Ce minunat! Cât de uimiţi am privi la el! Da. Dar dacă el a făcut lucrul acesta fără dragoste, tot aşa ar fi putut aduce în adunare un chimval răsunător, fără valoare.Şi vine aici un altul care are o cunoştinţă şi pricepere uimitoare. Nu numai că pătrunde până în adâncul lucrurilor divine, dar el poate comunica altora ceea ce ştie datorită darului său profetic. De asemenea, are o putere aproape miraculoasă. Totuşi nu are dragoste! Nu ni se spune că el este ca o bucată de aramă sunătoare, pentru că este posibil ca noi să fi căpătat ceva ajutor şi înţelegere din ceea ce a spus el, şi ceva inspiraţie de la credinţa lui cea mare. Ceea ce ni se spune este că el nu este nimic. Dacă noi înşine nu suntem spirituali, ni-l putem imagina ca pe un uriaş. În realitate el este mai puţin decât un pigmeu. Este nimic.Şi presupuneţi că un al treilea apare, hotărât: „Eu îmi voi împărţi ca hrană toată averea mea“ şi este gata să-şi dea trupul să fie ars! Desigur, am fi înclinaţi să spunem: Ce răsplată va avea el în ziua care va veni! Dar vai! El nu are dragoste. Atunci aceasta nu-i va folosi la nimic. Lipsa dragostei a făcut fără valoare toate. În lumina acestor fapte, cât de preţioasă este dragostea!

Trăsături ale dragostei (vers. 4)

Acum avem să privim mai aproape trăsăturile care caracterizează dragostea. Întâi vine o trăsătură foarte pozitivă. Ea este îndelung răbdătoare şi este bună. Poate depăşi ceva îndelunga răbdare şi bunătatea lui Dumnezeu în felul cum Se poartă cu omul răzvrătit? Nu. Dumnezeu este dragoste. Şi în măsura în care manifestăm natura divină, vom arăta îndelungă răbdare şi bunătate faţă de oameni în general, tot aşa ca şi faţă de fraţii noştri.

Absenţa trăsăturilor negative; iubirea de sine (vers. 4-6)

Această trăsătură pozitivă este urmată de trăsături negative. Dragostea este conturată de absenţa totală a unor diformităţi urâcioase de caracter şi de comportare, care sunt cu totul naturale omului nostru în firea lui păcătoasă. Apostolul Pavel le înşiră pe toate împreună. Iată-le: 1) invidiază pe alţii; 2) se laudă, caută o glorie deşartă; 3) se îngâmfă, se umflă cu propria sa importanţă 4) se poartă necuviincios; 5) caută ale sale; 6) este iritabilă, se simte jignită foarte repede şi este provocată la mânie; 7) ţine seama de rău, gata să arate răul altuia; 8) se bucură de nedreptate, gata să sublinieze nedreptatea din alţii. Nota care se observă la toate aceste opt lucruri este iubirea de sine.Vai! Vai! Cât de des se observă aceste trăsături în noi înşine, şi totuşi suntem sfinţi ai lui Dumnezeu. Este foarte uşor să ajungem ca un vas care eşuează în noroiul murdar al talazurilor iubirii divine. Când cei sfinţi uită de ei înşişi în revărsarea acestui talaz, multe transformări minunate se fac.Versetul 6, care menţionează cea de a opta trăsătură negativă; ne introduce la cea de a doua trăsătură pozitivă. Dragostea se bucură, pentru că ea este veselă, dar bucuria ei este “cu adevărul“. Dragostea şi adevărul merg mână în mână, iar adevărul este plin de bucurie pentru inimile noastre.

Suportă toate, crede toate, speră toate, rabdă toate (vers. 7)

Urmează alte trăsături pozitive. Patru din ele sunt menţionate în versetul 7. Dragostea suportă sau acoperă toate. Desigur, ea niciodată nu trece cu vederea nedreptatea, totuşi ea nu-şi găseşte niciodată plăcerea să publice nelegiuirile altora. Mai degrabă crede tot ce se poate afla despre adevăr; ea speră că tot ce lipseşte se va împlini la timpul potrivit; ea rabdă între timp orice neajuns care ar putea fi. Este evident că expresia „toate“ repetată de patru ori trebui înţeleasă ca limitată de contextul ei. De exemplu, cel care ar crede „toate“ într-un fel fără limită,

ar intra, simplu, într-o mlaştină de incertitudini şi decepţii.

Dragostea nu piere niciodată (vers. 8-10)

Cea de a şaptea caracteristică a dragostei este că ea nu piere niciodată. Aceasta se vede de îndată dacă privim la plinătatea ei în Dumnezeu Însuşi. Dacă dragostea divină ar fi pierit, orice loc care a fost vreodată atins de păcat ar zace în întunecimea fără speranţă a nopţii pentru totdeauna. În prezenţa marei catastrofe a păcatului, dragostea divină n-a şovăit, n-a lipsit. Ea mai degrabă a plănuit calea dreptăţii prin care situaţia va fi mult mai mult decât recuperată: oamenii binecuvântaţi şi Numele lui Dumnezeu apărat. În adevăr, poate apărea pentru un timp că a pierit. Dar Dumnezeu are o perspectivă mare şi planuri pentru milenii, nu numai pentru zile. Dragostea întotdeauna câştigă la sfârşit. Aşa este şi când dragostea divină lucrează în şi prin sfinţi slabi cum suntem noi. Ea poate apărea învinsă de sute de ori, dar nu este aşa: la sfârşit ea câştigă, ea nu piere.Dar nu se poate spune acelaşi lucru despre darurile cele mai mari. Profeţiile vor pieri, în sensul că se vor sfârşi, vor trece, după ce şi-au servit scopul. Limbile vor înceta; ele nu vor fi necesare în ziua care va veni. Cunoştinţa, asemenea profeţiei, se va sfârşi. Ce înseamnă acest „se va sfârşi“ este arătat în următoarele versete. Cunoştinţa noastră şi profeţia – chiar şi ale lui Pavel – sunt în parte. Când va veni ce este desăvârşit, ceea ce este în parte se va sfârşi, întocmai cum luna nu mai are tărie şi dispare în lumina soarelui.

Contrast între acum şi atunci, între în parte şi pe deplin (vers. 11-12)

Apostolul ilustrează mai departe acest gând cu copilăria lui. Când era copil, el vorbea, gândea, judeca asemenea unui copil. Când a ajuns om mare, a terminat cu ce aparţinea zilelor copilăriei. Aplicaţia acestei ilustrări este în versetul 21. Contrastul este între acum şi atunci; între situaţia noastră prezentă, limitată atât timp cât suntem în carne şi sânge, deşi Duhul Sfânt locuieşte în noi, şi situaţia noastră cerească în care vom intra când vom fi în asemănare cu Hristos şi în ce priveşte trupurile noastre. Acum vedem ca printr-un geam, întunecat; atunci vom cunoaşte aşa cum şi noi am fost cunoscuţi.Darurile spirituale sunt în adevăr lucruri minunate, dar noi am putea să le supraestimăm. Oricât de minunate ar fi, ele nu sunt decât parţiale, chiar şi cele mai mari dintre ele. Luaţi seama, voi, cei dăruiţi! Cunoaşterea voastră şi profeţia voastră, chiar când sunt în plinătatea puterii Duhului, nu sunt decât parţiale. Ele nu sunt un lucru deplin, complet. Dacă nu vă amintiţi de lucrul acesta, puteţi deveni aroganţi în cunoştinţele voastre. Dacă vă veţi aminti, veţi fi smeriţi.

Contrast între darurile trecătoare şi dragostea care rămâne (vers. 13)

Suntem mulţumiţi foarte mult pentru cunoştinţă şi profeţii, totuşi ştim că toate acestea se vor şterge la strălucirea luminii perfecte spre care ne îndreptăm. Sunt lucruri care rămân şi cel mai mare dintre ele este Dragostea.Uneori cântăm:„Când credinţa şi speranţa vor înceta,Şi numai dragostea va rămâne.“

Se poate să fie aşa, dar nu această idee este precizată aici. Dimpotrivă, se spune: “Acum dar rămân aceste trei lucruri: credinţă, speranţă, dragoste.“ Contrastul este între darurile cele mai strălucitoare care trec şi caracteristicile care rămân ale vieţii divine în cei sfinţi. Cu cât ne apropiem mai mult de ce este carnal, cu atât mai mult suntem orbiţi de nişte simple daruri. Cu cât ne apropiem mai mult de ce este spiritual, cu atât mai mult apreciem credinţa, nădejdea şi dragostea. Şi cu atât mai mult vom vedea că dragostea este cea mai mare din toate.Se va vedea la urmă că sfântul cel mai preţios nu este cel al celui mai izbitor dar, ci acela care rămâne mai mult în dragoste, căci „cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, şi Dumnezeu în el“ (1 Ioan 4.16).Nici un dar nu valorează mai mult decât cât este controlat şi pus în acţiune de dragoste. Dragostea este în adevăr calea nespus mai bună.

Contrast între darul profeţiei şi darul vorbirii în limbi (vers. 1, 2)

Capitolul 13, fiind o paranteză, arătând locul deosebit de minunat pe care-l are dragostea divină, cel dintâi verset din capitolul 14 este în legătură cu cel din urmă verset din capitolul 12. Dragostea trebuie să fie urmărită ca lucrul de cea mai mare însemnătate, pentru că unde este ea, darurile spirituale pot fi dorite într-un fel care poate fi de folos. Când domneşte dragostea, ele pot fi dorite nu pentru înaintarea sau distincţia personală, ci pentru folosul şi binecuvântarea tuturor. De aceea darul profeţiei este dat în cel dintâi loc. Este printre cele mai bune daruri care pot fi dorite stăruitor.Apostolul îndată pune în contrast darul profeţiei cu darul limbilor, care în mod evident avea mare atracţie în estimarea credincioşilor din Corint, fiind atât de clar supranatural în originea lui. El nu aruncă nicio îndoială asupra acestei manifestări spirituale. „Limbile“ la care se referă el erau manifestări adevărate ale puterii Duhului Sfânt, şi sub controlul vorbitorului. Apostolul însuşi vorbea în limbi în mai mare măsură decât cei din Corint, dar făcea acest lucru într-un fel controlat şi retrâns. Versetele 6, 15, 18 şi 19 arată aceasta. Fapt este că, chiar când darul limbilor este în situaţia lui cea mai bună, este de mai puţin folos decât darul profeţiei.Când sfinţii din Corint veneau împreună la adunare înaintea Domnului, El avea să fie Conducătorul lor în toate lucrurile, şi toate activităţile lor aveau să fie în puterea Duhului lui Dumnezeu. Capitolul acesta ne dă multe îndrumări de la Domnul – îndrumări cu un caracter general, care sunt pentru toate timpurile. Dacă odată acest frate sau acela trebuie să ia parte, spunând ceva, şi ce anume parte, acesta este un lucru în legătură cu voia Domnului din acel moment. Şi când ei iau parte, trebuie să facă acest lucru în supunere faţă de îndrumările generale date de Domnul în acest capitol, purtându-se ca oameni cu mintea sănătoasă luminată de Cuvântul Domnului. Este bine să ne amitim cum spunea Pavel lui Timotei că Dumnezeu ne-a dat un duh „de putere şi de dragoste şi de chibzuinţă (minte sănătoasă)“ (2 Tim. 1.7). Faptul acesta este exemplificat în capitolul dinaintea noastră. Capitolul 12 ne arată Duhul de putere în adunare; capitolul 13, duhul de dragoste; capitolul 14, duhul unei minţi sănătoase.Activităţile spirituale în adunare pot fi îndreptate spre Dumnezeu sau spre oameni. Activităţile îndreptate spre Dumnezeu sunt menţionate în versetele 14 până la 17: rugăciune, cântare, mulţumire. Dar capitolul acesta se referă mai ales la cele îndreptate spre oameni: profeţie, limbi, învăţătură, interpretare. Aceste daruri trebuie exersate pentru folosul altora, şi testul pe care îl dă apostolul este zidirea generală. Dacă exercitarea darului zideşte, el este de folos. Dacă nu zideşte, nu este de folos.

Scopul darului profeţiei şi al vorbirii în limbi (vers. 3-5)

Potrivit versetului 3 scopul care trebui atins este întreit. Temelia este pusă când este primită evanghelia; dar pe temelie trebuie clădite foarte multe, încât zidirea poate să continue toată viaţa creştină. Îndemnarea sau încurajarea urmează. Trecem printr-o lume ostilă, supusă tuturor felurilor de influenţe opuse. De aceea avem nevoie continuu de trezire pentru o tărie spirituală. Apoi, în al treilea rând, mângâierea, este o nevoie continuă în adunare; totdeauna sunt prezenţi cei care fac faţă durerii şi necazului şi dezamăgirii, şi trebuie să fie ridicaţi deasupra problemelor lor. Am putea rezuma aceste trei scopuri ca zidire, încurajare şi mângâiere. Profeţia duce la împlinirea acestor trei lucruri.Profeţie nu este numai spunerea mai dinainte a unor evenimente viitoare. Ea include punerea înainte a gândului şi a mesajului lui Dumnezeu. În zilele apostolice, înainte de a fi puse în circulaţie scripturile Noului Testament, era profeţie de un fel inspirat, aşa cum spune apostolul Pavel despre sine însuşi şi despre alţii în capitolul 2 al acestei epistole, versetul 13. Noi nu avem astăzi, nici nu avem nevoie de ele, pentru că avem

Scripturile inspirate în mâinile noastre. Profeţie de un fel neinspirat putem avea încă, pentru că tot mai sunt oameni dăruiţi de Dumnezeu ca să ne deschidă, din Scripturile inspirate, gândul lui Dumnezeu şi mesajul Său pentru un anumit moment; şi când îi întâlnim, să-l mulţumim lui Dumnezeu pentru el. Această slujire a Cuvântului lui Dumnezeu aduce în adevăr zidire şi încurajare şi mângâiere.În ce priveşte darul limbilor, exercitarea lor nu este interzisă, dar este rânduită hotărât şi strict în acest capitol. Reglementările stabilite sunt de mare importanţă. Ele arată sigur dacă darul este prezent şi, fiind exersat, va fi spre folos. În plus, nu avem nicio ezitare să spunem că, atunci şi acolo unde este pretins acest dar, şi totuşi cei care zic că îl practică ignoră în mod sistematic aceste reguli date de Dumnezeu, o îndoială se ridică îndată în orice minte sănătoasă cu privire la realitatea darului fals.

Un cuvânt de înţeles (vers. 6-13)

Chiar şi separat de aceasta, totuşi, aceste reglementări sunt pline de folos pentru noi, pentru că tot ce este astfel stabilit se aplică şi în alte direcţii. Ca exemplu pentru ce vreau să spun, luaţi versetele 6 până la 9. Ideea imediată pe care ne-o dau aceste versete este că simplele sunete ale glasului nu au nicio valoare. Este această precizare importantă numai în legătură cu darul limbilor? Nicidecum. Se aplică în toate. În adunările noastre n-ar fi de ajuns ca un frate să vorbească limba cunoscută, dacă ar fi ispitit să-şi arate învăţătura folosind o mulţime de cuvinte nefolosite de obicei, care ar lăsa pe ascultători nedumeriţi cu privire la sensul lor. Sau el ar vorbi cu atâta rapiditate sau cu atâta misticism încât ar fi de neînţeles. În toate cazurile de felul acesta oamenii ar „vorbi în vânt“ şi n-ar fi nici un folos.

Cel care vorbeşte să spună cuvinte pe care le înţelege (vers. 14, 15)

Ne-am putea mira de aceste cuvinte scrise de apostolul Pavel în versetele 14 şi 15, dacă n-am şti ce are loc uneori şi în zilele noastre. Nu este îndrumarea lui Dumnezeu ca însuşi vorbitorul să nu ştie ce înţeles au cuvintele pe care le-a rostit. El trebuie să rostească întotdeauna cuvinte, fie în vorbirea către alţii, fie în rugăciune sau în cântare, pe care el însuşi le înţelege şi care sunt de înţeles pentru alţii.

Răspunzi „Amin“ pentru că înţelegi cele cinci cuvinte spuse (vers. 16-19)

Dacă cineva se adresează lui Dumnezeu în adunare, fie în rugăciune sau în mulţumire, el trebuie să-şi aducă aminte că face acest lucru dând expresie dorinţelor sau laudelor adunării. El nu vorbeşte numai în numele său. Deci trebuie să poarte cu el gândurile adunării; iar ei, înţelegând şi urmărind cele spuse, le întăresc înaintea lui Dumnezeu şi le socotesc ca fiind ale lor, spunând ‚Amin“ (care înseamnă ‚aşa să fie“) la sfârşit. Ei u pot spune clar şi cinstit ‚Amin“ la sfârşit dacă nu ştiu despre ce este vorba. Mult mai bine este să spui numai cinci cuvinte folositoare pentru învăţătură, decât zece mii de cuvinte care nu înseamnă nimic pentru ascultători.Notaţi că versetul 16 presupune că fiecare din adunare, chiar şi cei mai neînvăţaţi, spun ‚Amin“. Ei spun acest cuvânt, nu numai gândesc că aşa ar fi. Dacă experienţa noastră ne-ar fi îndrumător astăzi un mic procent din adunare spun „Amin“. Observaţi ce spunem într-o adunare de rugăciune obişnuită. Dacă un frate în rugăciune înalţă în adevăr chiar ce dorim noi, să întărim ce a rostit el cu un ‚Amin“ clar. Dacă nu, cinstea ne obligă să ne reţinem de a spune ‚Amin“. Dacă revărsarea sinceră a dorinţelor noastre ar fi întărită de toţi dintre noi prin rostirea din inimă: ‚Amin“, la încheiere, iar parada obositoare de informaţii şi discuţii de doctrină cu Dumnezeu, care uneori ni se dă cu multe cuvinte ca drept rugăciune, s-ar sfârşi mai degrabă într-o tăcere rece, cel care a greşit poate va fi trezit din ceea ce face. Când totuşi fiecare rugăciune se termină în tăcere, în afară poate de câteva slabe rostiri de „Amin“, nu se simt astfel de deosebiri şi cineva ar începe să se teamă că totul poate fi formalism, cu puţină adâncime. Să ne gândim la aceste lucruri şi să practicăm realitatea.

Limbile folosite greşit arată lipsă de maturitate (vers. 20-25)

Să căutăm să avem înţelegere în lucrurile lui Dumnezeu şi să nu fim cu un spirit de copil, cum ne spune versetul 20. Când limbile sunt folosite greşit, cum arată versetul 23, aceasta arată o lipsă totală de simţ matur. Copiii se pot purta într-un fel fără minte, aşa cum le place să-şi arate hainele noi. Dar cel credincios trebuie să se poarte ca unul care are înţelegerea unui om matur, nu a unui copil. Folosirea profeţiei prin Cuvântul lui Dumnezeu aduce sufletul chiar în prezenţa lui Dumnezeu. Şi puterea unei astfel de slujbe poate fi simţită şi de un necredincios care s-a întâmplat să fie prezent.

Să vorbească doi sau trei (vers. 26-28)

Nu este de ajuns să fie profeţie. Darul trebuie exercitat potrivit rânduielii lui Dumnezeu, care este dată în versetele 29-33. Corintenii erau mult dăruiţi şi tendinţa în adunare era, evident, să fie un abuz de vorbire. Versetul 26 arată acest lucru. Fiecare era gata să-şi exercite darul şi să-l aducă înainte. Confuzie, dezordine, agitaţie, acesta era rezultatul. Dumnezeu nu este autorul dezordinii.De aceea au fost stabilite indicaţii precise. Vorbirea în limbi nu era interzisă, ci reglementată strict în versetele 27 şi 28; şi dacă nu este vreunul care să interpreteze, era interzisă. Profeţia, de asemenea, era reglementată. Doi sau trei vorbitori într-o adunare sunt de ajuns. Cât de înţeleaptă este această reglementare? Domnul cunoaşte capacitatea medie de a primi a celui credincios. Dacă doi vorbesc destul de mult este de ajuns. Dacă cei doi vorbesc mai puţin, îşi găseşte şi al treilea un loc. Şi atunci este de ajuns.. Dacă cineva nu ţine seama de această rânduială şi insistă să-şi spună şi el cuvântul, ajungem obosiţi şi reţinem mai puţin decât dacă ar fi vorbit numai trei.

Ceilalţi să judece (vers. 29-33)

Notaţi că acei care ascultă trebuie ‚să judece“. Chiar în zilele când erau date în adunare cuvinte inspirate prin revelaţia directă, cei care ascultau aveau să observe, să deosebească cele spuse. Nu trebuia să primească fără să analizeze cele ce au auzit. Să nu adoptăm niciodată atitudinea aceasta: „Desigur, orice amănunt din tot ce spune iubitul frate A. trebuie să fie corect!“ O astfel de atitudine este o provocare pentru diavolul să strice ideile fratelui A – şi în felul acesta să aducă şi căderea multora. Este un dezastru pentru fratele A. – tot aşa şi pentru admiratorii lui. Este libertate pentru toţi profeţii să profeţească, deşi, desigur, nu în toate ocaziile. Dacă la o anumită ocazie un profet ar avea ceva de spus şi totuşi n-a fost posibil, să se stăpânească şi să aştepte până vine ocazia de la Dumnezeu.

Tăcerea femeii în adunare (vers. 34, 35)

Versetele 34 şi 35 se ocupă cu tăcerea femeii în adunare. Indicaţia este foarte clară: ‚femeile să tacă în adunare.“ Această rânduială nu se potriveşte deloc cu spiritul veacului, fără îndoială. Dar dacă aceasta ar fi o raţiune să ignori Scriptura, n-ar fi lăsată multă Scriptură care să nu fie ignorată.

Cele spuse de apostol sunt poruncă a Domnului (vers. 36, 37)

Duhul lui Dumnezeu a ştiut mai dinainte cum aceste reglementări vor fi ignorate sau încurcate. Unii din Corint erau înclinaţi în această direcţie. De aici, versetele 36 şi 37. Cuvântul lui Dumnezeu a venit prin Domnul Însuşi şi prin aspostolii Săi, şi nu prin corinteni. El a venit la ei. Ei îşi puteau închipui că sunt oameni spirituali. Dacă ar fi fost într-adevăr spirituali, ar fi dovedit aceasta înţelegând că aceste rânduieli stabilite de Pavel nu erau ideile lui, ci porunci ale Domnului, prin el. Testul spiritualităţii noastre astăzi este acelaşi.

Biserica nu dă învăţătură, ea este învăţată de Dumnezeu (vers. 38-40)

Este de notat, Cuvântul lui Dumnezeu n-a apărut prin biserică. El a venit către biserică. Pretenţia marelui sistem romano-catolic este că biserica – şi prin aceasta ei înţeleg autorităţile catolice – este organul care dă învăţătură. Nu este nevoie aici să discutăm despre pretenţia ei de a fi ‚biserica“, pentru că este evident din acest pasaj că aspostolii sunt izvorul din care a curs apa curată a Cuvântului, şi noi îi avem în scrierile lor insuflate – în scripturile Noului Testament. Biserica nu este „colectivul care dă învăţătură“, ea este ‚colectivul care primeşte învăţătură“. Cuvântul lui Dumnezeu vine la ea, iar datoria ei este să se plece în faţa Cuvântului lui Dumnezeu.

Testul: dacă ţineţi cu tărie cuvântul (vers 1, 2)

Cele dintâi cuvinte ale capitolului 15 apar la prima vedere cu totul aparte. De ce, am putea întreba, trebuia apostolul să le facă din nou cunoscut evanghelia unor oameni care o primiseră mai înainte?Era, credem, o mică ironie sănătoasă în cuvintele lui, aşa cum fusese şi în versetele 37 şi 38 din capitolul 14. Aşa cum am notat mai înainte de mai multe ori, corintenii aveau idei pline de îngâmfare despre ei înşişi, despre darurile lor şi realizările lor, iar Duhul lui Dumnezeu i-a confruntat cu unele realităţi. Intelectualismul de care erau afectaţi îi conducea la tăgăduirea sau cel puţin la unele îndoieli cu privire la învierea dintre morţi – un adevăr fundamental al evanghelei. Apostolul a trebuit să le prezinte din nou evanghelia.Evanghelia ne mântuieşte „dacă ţinem cu tărie“ mesajul ei. Dacă nu ţinem cu tărie Cuvântul, el nu ne mântuieşte. Multora nu le place cuvântul „dacă“, totuşi el este aici. Este uşor să zici „eu cred“ şi ca urmare să fii numărat printre credincioşi. Dar timpul ne pune la probă. Credinciosul adevărat ţine cu tărie; nu însă şi cel care nu este în adevăr credincios. Cu această remarcă putem spune tuturor celor care ocupă un loc de creştin: „Evanghelia v-a mântuit şi în ea staţi.“ Prin urmare, cine schimbă şi tulbură adevărul evangheliei îşi taie craca de sub picioare.

Evanghelia ne prezintă fapte: moartea, învierea, arătarea Lui (vers. 3-11)

Evanghelia ne aduce veşti despre fapte. Întâi, fapta morţii lui Hristos pentru păcatele noastre, aşa cum Scripturile au spus mai dinainte, de exemplu Isaia 53.5 şi 8. În al doilea rând, cele două fapte ale înmormântării şi învierii, care sunt grupate împreună, potrivit Scripturilor, de exemplu Isaia 53.9 şi 10.Nu erau întrebări la cel dintâi şi al doilea fapt; ele erau cunoscute public. Al treilea nu era cunoscut public, ci era tema proeminentă a predicii apostolice aşa cum este scris în Fapte. Acest al treilea fapt era pus la îndoială aici, şi de aceea aspostolul Pavel le aminteşte mulţimea mare de martori ai adevărului ei şi care încă existau. Citează şase ocazii diferite în care El a fost văzut înviat, ultima fiind cu el, când Domnul era nu numai înviat, dar şi în glorie. Lista apostolului nu este terminată, pentru că nu citează nicio ocazie în care S-a arătat femeielor credincioase.Totuşi el însuşi a venit la sfârşitul unei lungi liste de martori, şi aceasta îi reamintea de faptul că, pe când ceilalţi apostoli Îl vedeau pe Domnul lor înviat, el era un împotrivitor şi un persecutor, cel puţin în inimă. Gândul acesta îl smerea şi îl făcea să se simtă nevrednic să fie numărat printre apostoli. În acelaşi timp aceasta îi umplea inima cu o semnificaţie deosebită a harului lui Dumnezeu – har care nu numai că l-a chemat, dar l-a şi condus într-o viaţă de lucrare pentru Domnul său, mai din plin decât toţi ceilalţi.Iar în ce priveşte mărturia lor nu era deosebire. Atât cei doisprezece, cât şi el însuşi au predicat la fel evanghelia lui Hristos înviat. Corintenii nu auziseră o altă evanghelie de pe buzele lor. Ei au crezut în Hristos înviat.

Dacă n-ar fi înviat Hristos (vers. 12-19)

Întregul adevăr referitor la înviere depinde de învierea lui Hristos, cum arată versetul 12. Cum ar putea fi tăgăduită învierea, odată ce Hristos a înviat?Cu toate acestea apostolul începe să susţină adevărul învierii, într-o anumită ordine. Întâi ia presupunerea că în final nu este înviere şi arată rezultatele logice care ar urma. Acestea sunt date în versetele 13 până la 19. Desigur, dacă nu este înviere, atunci nici Hristos n-a înviat. Şi dacă Hristos n-a înviat, ce ar fi atunci?Atunci un şir întreg de rezultate ar urma în mod necesar. Atunci predicarea apostolilor ar fi zadarnică, pentru că ar trebui să ajungă convins că predicase nu un fapt, ci un mit. Credinţa lor, de asemenea, ar fi fost zadarnică, pentru că au crezut un mit. Aceasta explică remarca de la sfârşitul versetului 2: „Credinţa în zadar“ despre care este vorba acolo nu se referă la o credinţă de un fel inferior sau incompletă, ci la o credinţă care s-ar baza pe un obiect nedemn sau fals.Apoi mai departe, ar fi însemnat că apostolii nu erau martori adevăraţi, ci mincinoşi, iar corintenii înşişi, cu toată credinţa lor în această mărturie, ar fi fost încă în păcatele lor. Ar fi însemnat că acei dintre credincioşi – unii ditnre ei corinteni – care muriseră n-au intrat în fericire, ci au pierit. În adevăr, ar reduce orice beneficiu sau speranţă care vin de la Hristos la lucrurile care se limitează la această viaţă. Ce tragedie! Orice speranţă strălucitoare a unei eternităţi de glorie s-ar stinge în noaptea morţii din care nu mai este trezire. Tot ce ne-ar putea da Hristos este redus treptat la un exemplu bun, care, dacă este urmat, ar îmbunătăţi ceva vieţile noastre scurte în această lume.Nu este exagerare în aceste cuvinte: „am fi mai de plâns decât toţi oamenii“. Desigur, am fi! Fiecare creştin care este demn de acest nume a întors spatele de bunăvoie plăcerilor lumii. Este într-o poziţie de tăgăduire de sine, orice ar fi fost el, de plăcerile care vin din trăirea în poftele lui, în vederea unui viitor care de fapt nici n-ar exista. În cazul acesta am fi în adevăr cum e câinele din fabulă, care lasă bucata din gură pentru a-i apuca umbra. Toată lumea are cel puţin plăcerile păcatului, în timp ce noi suntem înşelaţi în amândouă lumile.

Hristos, cel dintâi rod al celor adormiţi (vers. 20)

În versetul 20 apostolul se întoarce de la raţionamentele negative la un argument pozitiv. Porneşte acum de la faptul glorios că Hristos a înviat dintre cei morţi, înviat ca Cel dintâi rod al sfinţilor care au adormit. Sfinţii sunt rodul următor din aceeaşi înviere. Acest adevăr important este expus pe deplin în partea din urmă a capitolului; este inclus aici în folosirea cuvântului „cel dintâi rod“. Nimeni n-ar prezenta un cartof ca fiind cel dintâi rod al recoltei grâului, sau chiar o prună ca cel dintâi rod al culturii mărului. Ar fi ceva nepotrivit. Dar aici nu este nimic nepotrivit. Deşi Hristos este Dumnezeu, totuşi El a devenit Om şi ca Om înviat este Cel dintâi rod al celor care au murit în credinţă. Învierea Lui trebuie să cuprindă învierea tuturor celor care sunt ai Săi.

Moartea prin Adam, învierea prin Hristos (vers. 21-23)

Punctul acesta este de aşa importanţă încât continuarea argumentelor este întreruptă pentru moment şi este subliniată această idee în versetele 21 până la 23. Moartea a fost introdusă prin om, şi tot aşa cum învierea, prin Om. Adam a adus moartea şi toţi câţi sunt în el, adică

urmaşii lui, sunt sub sentinţa morţii. Hristos a adus învierea şi toţi câţi sunt din El „vor fi făcuţi vii“ sau „aduşi la viaţă“. Această aducere la viaţă este distinctă, pentru cei care sunt ai lui Hristos. Deşi cei nedrepţi vor fi înviaţi, învierea lor nu va fi pentru aducerea la „viaţă“. Cei sfinţi vor intra în ceea ce este adevărata „viaţă“. Cât de complet şi glorios a fost răspunsul lui Dumnezeu faţă de păcatul omului!Dar în înviere este de observat o ordine: „fiecare la rândul cetei lui“. Hristos a înviat cel dintâi dintre morţi. După aceea, la venirea Sa, toţi care sunt ai Săi vor învia dintre cei morţi, lăsând pe cei nemântuiţi morţi în mormintele lor.

El trebuie să împărăţească (vers. 24-26)

Şi „atunci va fi sfârşitul“, când morţii nemântuiţi vor fi înviaţi, deşi nu aceasta este precizat aici, dar se include în versetul 26. Dacă citim Apocalipsa 20.11 – 24.4, vedem că moartea este distrusă când morţii necredincioşi sunt înviaţi.

Dumnezeu va fi totul în toţi (vers. 27, 28)

În acest pasaj este arătat clar că sfârşitul la care se va ajunge datorită învierii înseamnă subjugarea completă a oricărei puteri vrăjmaşe, încât totul să fie supus lui Dumnezeu, care trebuie să fie totul în toţi. Aceasta ne aduce la starea eternă despre care se aminteşte în 2 Petru 3.13 şi se descrie ceva mai mult în Apocalipsa 21.1-5. Împărăţia milenară va servi scopului pentru care a fost rânduită. În ea se va găsi perfecţiunea guvernării, şi nu se va sfârşi până ce ultimul duşman va fi învins.

Fiul n-a fost inferior Tatălui pe pământ şi nu va fi în eternitate (vers. 28)

Când scopul acesta este atins, întreaga lucrare de răscumpărare şi noua creaţie se vor arăta, atunci Fiul va da Tatălui împărăţia. Devenind Om, Fiul a luat un loc de supunere, şi acest loc El îl reţine pentru eternitate: dovadă sigură că El a luat acest loc de Om pentru totdeauna. Supunerea, să ne amintim, nu aduce în mod necesar cu ea inferioritatea. Fiul n-a fost cu nimic inferior Tatălui când era aici pe pământ, nici nu va fi în internitate. În starea eternă Dumnezeu va fi totul şi în toţi; dar desigur, Duhul lui Dumnezeu şi Fiul lui Dumnezeu sunt egali cu Tatăl. Fiul totuşi reţine locul Său în omenire, Capul şi Sustinătorul noii creaţii, care există ca rod al lucrării Sale; aceasta garantează că noua creaţie nu va fi atinsă de rău, ci va rămâne pentru totdeauna în splendoarea ei originală.Înainte de a trece mai departe, să notăm acest contrast: în timp ce tăgăduirea învierii are ca rezultat logic că ne lasă în păcatele noastre şi în mizerie fără speranţă, faptul învierii, împlinită în Hristos, ne duce în starea eternă de glorie.

Consecinţe practice ale învierii (vers. 29-34)

Versetele 20-28 sunt într-un fel o paranteză şi de aceea versetul 29 reia firul de la versetul 19. „Altfel, ce vor face...?“ Mare parte dintre cei care au murit printre creştinii de la început căzuseră martiri, şi de aceea apostolul îi vede pe cei noi veniţi în adunare ca păşind prin botez în locul celor care căzuseră, devenind astfel ţinta duşmanilor. Erau foarte curajoşi; dar, desigur, fără raţiune şi fără a fi necesar, dacă nu ar fi o înviere a morţilor.Interpretarea versetului 29 este confirmată de versetul 30. De ce să se expună primejdiei apostolul şi însoţitorii lui, dacă nu este înviere? Şi punând această întrebare, el nu-şi permitea o simplă figură de vorbire. Era un fapt greu, un fapt pe care-l trăia zilnic. Nu mult timp înainte trecuse prin răscoala îngrozitoare din teatrul efesenilor, cum este istorisită în Fapte 19, când oamenii luptau împotriva lui ca nişte fiare sălbatice, şi viaţa îi era în primejdie în fiecare zi. Ar fi fost fără raţiune să trăieşti o astfel de viaţă! Dacă n-ar fi faptul învierii, cineva ar putea mai bine adopta lozinca lumii fără Dumnezeu: „Să mâncăm şi să bem, pentru că mâine vom muri!“ În felul acesta încă odată ajungem la rezultatul logic al înlăturării adevărului învierii. Nu numai că rămânem ca cei mai de plâns dintre oameni, dar suntem lăsaţi cu nimic mai bun decât ar fi satisfacerea plăcerilor noastre animalice.Ajungând la acest punct, apostolul se îndreaptă direct către corinteni. Ei fuseseră înşelaţi, şi orice învăţătură rea are o reacţie în viaţa morală. Dacă gândim greşit, nu putem acţiona bine. Aceasta aruncă lumină asupra imoralităţii dintre ei, condamnată în capitolele 5 şi 6. Punând la îndoială învierea trupului, ei au căzut mai uşor în păcate care aduc necumpătare faţă de trup. Aveau nevoie să se trezească aşa cum se cuvine şi să primească în adevăr cunoştinţa lui Dumnezeu.

Nebunule, ce semeni tu... (vers. 35, 36)

Dar corintenii, deşi având atât de puţină cunoştinţă a lui Dumenzeu şi a dreptăţii, erau oameni care îşi apreciau propriile raţionamente: de aceea două întrebări care în mod sigur aveau să vină de pe buzele lor sunt anticipate în versetul 35. Cea dintâi întrebare este „cum?“ şi a doua „cu ce?“. Răspunsurile la aceste întrebări ocupă practic restul capitolului. A doua întrebare – fiind poate mai clară – are întâi răspunsul.Raţionalismul se dovedeşte iar şi iar o mare primejdie pentru credincioşi. Începând în credinţă, unii sunt înclinaţi să continue viaţa pe baza simplei raţiuni, neţinând seama că lucrurile lui Dumnezeu (aşa cum ne-a spus capitolul 2) sunt atât de adânci încât depăşesc în întregime cea mai mare raţiune umană. Nimic altceva nu răstoarnă mai mult gândirea umană ca învierea, aşa cum se poate vedea când cineva ascultă numai puţin spusele „teologilor liberali“. Nu se poate să nu aflăm ce gândesc aceşti teologi liberali despre Dumnezeu, pentru că ei vorbesc destul de mult. Aici vedem ce gândeşte Dumnezeu despre ei. El îi dă deoparte cu un singur cuvânt: „Nebunule!“ Acest singur cuvânt este tot atât de inspirat ca şi Ioan 3.16.Totuşi apostolul Pavel scria unor sfinţi, chiar dacă ei erau infectaţi de această nebunie ciudată care s-a dezvoltat atât de nebunește printre teologii liberali de astăzi. Deci, după ce le-a spus că aceasta este nebunie, el merge mai departe ca să răspundă întrebărilor.

Fiecare îşi are propriul trup de înviere (vers. 37-41)

Natura însăşi ne dă o asemănare izbitoare în această privinţă, aşa cum şi Domnul a folosit-o mai înainte pentru Sine Însuşi. Când El a spus: „Dacă grăuntele de grâu căzut în pământ nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce mult rod“ (Ioan 12.24), vorbea despre moartea şi învierea Sa.Aici aceeaşi asemănare este folosită, dar cu o aplicaţie diferită. O sămânţă este semănată în pământ, totuşi, deşi identitatea ei este păstrată, ea apare cu un trup foarte diferit. Ghinda este îngropată, dar un stejar răsare. Fiecare sămânţă are ceea ce putem numi trupul ei special de înviere cu care se arată. Însemnătatea acestui fapt este clar. Trupul mort al celui sfânt este pus în mormânt; la înviere va fi foarte diferit, totuşi cu identitatea lui păstrată.Natura ne învaţă din nou că aceasta nu prezintă vreo greutate înaintea lui Dumnezeu, pentru că El are resurse infinite. Să privim la varietatea care se vede în creaţie. Sunt diferite feluri de trupuri – de oameni, animale, peşti, păsări; şi între ele sunt de asemenea multe deosebiri de trupuri. Şi sunt trupuri cereşti – despre care acum ştim prea puţin – şi trupuri pământeşti, pe care le ştim mai bine. Probabil este adevărat că nu există două stele în toate privinţele la fel.

Semănat trup sufletesc, înviază trup spiritual (vers. 42-44)

Aceasta ne conduce la declaraţia minunată a versetelor 42-44. Trupul semănat în mormânt este caracterizat de stricăciune, necinste, slăbiciune, lucruri sufleteşti – dacă ne putem exprima în felul acesta, deoarece cuvântul „natural“ înseamnă literal „sufletesc“, ceva potrivit pentru sufletul ...., şi nu pentru spirit. Este înviat în neputrezire, glorie, putere, şi un trup spiritual, nu sufletesc. Identitatea este păstrată, după cum mărturisesc cuvintele repetate de patru ori: „este semănat... este înviat“. Cu toate acestea situaţia în care se găseşte este cu totul de alt fel. Aceasta răspunde la întrebarea: „Şi cu ce trup vin ei?“

Cum învie morţii (vers. 45-49)

Cea dintâi întrebare din versetul 35: „Cum învie morţii?“ primeşte un răspuns deplin în versetele 45 până la 54. În această întrebare sensul cuvântului „cum“ pare să fie „în ce stare“ şi nu „în ce fel“ sau „prin ce mijloace“. Altminteri n-ar fi un răspuns satisfăcător la întrebarea din acest capitol. Dacă Dumnezeu ar fi binevoit să explice în ce fel sau prin ce proces va învia El morţii, noi n-am putea înţelege, pentru că explicarea ar trece dincolo de noi. Aşa cum este, noi avem un răspuns. În câteva cuvinte – vom fi înviaţi după chipul lui Hristos ceresc.

Contrastul dintre cel dintâi Adam şi cel de al doilea Adam (vers. 45-47)

Pentru a avea un înţeles trebuie să vedem contrastul dintre cei doi Adami, cel dintâi şi cel din urmă. Cel dintâi a fost făcut un suflet viu, aşa cum ne spune Geneza 2. Cel din urmă este de un ordin cu totul diferit. Deşi Om adevărat ca şi cel dintâi, El este Duh dătător de viaţă. Unul este deci „natural“ sau „sufletesc“. Celălalt este spiritual. Ne-am fi aşteptat ca Acel spiritual să fi fost înaintea celui sufletesc, ca timp. Dar nu este aşa, după cum arată versetul 46. Cel dintâi Adam a fost făcut un suflet viu prin suflarea divină. Prn urmare, era „sufletesc“ şi avea un trup „natural“ sau „sufletesc“ (vers. 44) care era „pământesc“. S-a înmulţit din plin; dar tot ce venea din el a fost pământesc, aşa cum era el (vers. 48).Ultimul Adam este în contrast cu cel dintâi. Deşi Om adevărat, fiind un Duh dătător de viaţă, el este Dumnezeu. El este „Domn al cerului“. El este nu numai Om – „al doilea Om“ cum se precizează în versetul 47 – El este Adam, adică El este Întemeietorul şi Capul unui nou neam. Şi El este Cel din urmă Adam, pentru că El nu va fi niciodată urmat de un alt cap. În El Dumnezeu Îşi are perfecţiunea şi finalitatea. Dumnezeu să fie lăudat pentru aceasta! Noi suntem printre cei cereşti care aparţin Lui.Să fie subliniat în gândurile noastre că El este nu numai „Cel din urmă Adam“, ci şi „Cel de al doilea Adam“. Expresia aceasta arată că între Adam şi Hristos nici un om n-a mai fost socotit. Cain n-a fost al doilea om; a fost numai Adam reprodus în cea dintâi generaţie. Aşa erau toţi oamenii – numai Adam reprodus în generaţiile lor variate. Dar când S-a născut Hristos, El n-a fost o reproducere a lui Adam. Prin „naşterea din fecioară“ sub lucrarea Duhului Sfânt moştenirea a fost ruptă, un Om nou şi original a apărut, vrednic să fie numit „al doilea Om“. El, la rândul Său, devenind Capul unui nou neam de oameni, rămâne ca „Cel din urmă Adam“.

În înviere vom purta chipul Celui ceresc (vers 47-49)

Ne-am început viaţa ca nişte copii ai lui Adam, cel din ţărână, purtând chipul lui. Aduşi la Hristos, am ajuns supuşi lucrării divine, şi ne-am văzut transferaţi de la ce este ţărână la ce este ceresc. Această transferare totuşi n-a atins până acum trupurile noastre, pentru că încă purtăm chipul celui pământesc, şi prin urmare trupurile noastre se strică, sunt supuse morţii şi mormântului. La înviere vom purta „chipul Celui ceresc“. Avem să fim făcuţi asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu, nu numai în ce priveşte caracterul nostru, ci şi trupurile noastre. Fapt prea glorios! Cum vor învia cei morţi? Într-o stare de perfecţiune şi glorie de felul acesta!Să nu trecem cu vederea faptul că, deşi trebuie să aşteptăm realizarea acestei perfecţiuni, nu avem de aşteptat ca să fim sub conducerea capului Celui din urmă Adam, ca să fim uniţi cu Cel de al doilea Adam. Sfârşitul versetului 48 nu spune: „aşa vor fi şi cei cereşti“, ci „aşa sunt cei cereşti“. Noi suntem cereşti. Nu este minunat? Suntem înclinaţi să dăm înapoi de la acestă poziţie? Simţim că implicaţiile ei sunt foarte dominante şi ne aduc cerinţe cărora nu le putem face faţă? Să ne ferim de a tăia în bucăţele adevărul pentru a-l potrivi cu felul nostru de a umbla. O purtare care este joasă, carnală, pământească, lumească, nu se potriveşte celor ce sunt cereşti.

Putrezirea nu poate moşteni neputrezirea (vers. 50)

Cu versetul 50 apostolul Pavel trece la gândul clipei minunate când schimbarea de la lucrurile cereşti va atinge şi trupurile noastre. Vom moşteni împărăţia în aspectul ei ceresc şi noi înşine vom fi acolo unde este neputrezirea absolută. Nu putem intra acolo în starea noastră prezentă de „carne şi sânge“, de care este ataşată putrezirea.

Nu toţi vom adormi, dar toţi vom fi schimbaţi (vers. 51)

„Iată, vă spun o taină“, zice apostolul. Aceste cuvinte arată că el va face cunoscut ceva nedescoperit până atunci. Că avea să fie o înviere a morţilor, că Domnul va veni, se ştia de către ei. Ei nu ştiuseră până atunci că, la venirea Domnului, El va învia pe cei morţi sfinţi, într-o condiţie de neputrezire glorioasă şi va schimba în aceeaşi condiţie pe cei sfinţi care vor fi în viaţă. Se pare că sfinţii din zilele Vechiului Testament înţelegeau învierea ca fiind pentru cei morţi, la o viaţă glorioasă pe pământ. Sigur este că ei nu ştiau încă de învierea dintre cei morţi, de care cei credincioşi se vor bucura la venirea Domnului. Până ce a venit la lumină adevărul despre chemarea cerească a sfinţilor, a chemării adunării, nu era timpul să fie cunoscut adevărul deplin despre înviere. Această ordine progresivă a doctrinei se poate observa în tot Noul Testament.Acum taina este descoperită. Nu toţi vom „adormi“ (adică: vom muri), dar toţi vom fi schimbaţi, atât cei vii cât şi cei morţi, într-o clipă, când Domnul va veni pentru sfinţii Săi. Schimbarea va face ca tot ce este muritor şi putrezitor în noi să fie înghiţit de viaţă şi de victorie. „Toţi vom fi schimbaţi“, notaţi, „într-o clipă (gr. atom), într-o clipeală de ochi“ – nu în multe sau cel puţin câteva clipe diferite, cum ar fi cazul dacă ar fi o răpire parţială sau serii de răpiri parţiale – adunarea este destinată să intre în glorie.

Îmbrăcaţi în neputrezire şi în nemurire (vers. 52, 53)

Schimbarea aceasta măreaţă va fi făcută deodată prin puterea lui Dumnezeu, la „cea din urmă trâmbiţă“. În versetul 29 cei credincioşi erau văzuţi ca nişte soldaţi păşind în rânduri prin botez ca să ia locul camarazilor lor care căzuseră. În versetul 52 îi vedem pe toţi – fie încă în rânduri, fie în afară, prin moarte – aduşi într-o clipă, la cea din urmă trâmbiţă, dincolo de moarte şi putrezire. Lupta lor va avea sfârşit. Nu vor mai avea niciodată nevoie de sunetul trâmbiţei!În ce ne priveşte, cele spuse în Isaia 25.8 se va împlini când vom fi schimbaţi trupeşte într-o stare de imortalitate şi neputrezire. Aceasta dovedeşte ce am spus mai înainte. Vechiul Testament are în vedere exercitarea pe pământ a puterii victorioase de înviere. Cele spuse prin apostol aduc la lumină un înţeles mult mai deplin, care rămăsese ascuns în acel verset până a venit ziua să fie descoperit prin evanghelie. Când sfinţii ajung la chipul Celui ceresc, moartea va fi înghiţită într-o victorie pe care nimeni n-o poate tăgădui. Acest test, notaţi, nu vorbeşte despre „răpire“, luarea sus a celor sfinţi. Pentru aceasta trebuie să ne ducem la cele spuse în 1 Tesaloniceni 4.

Victoria lui Hristos este şi a noastră (vers. 54-57)

Frumuseţea felului în care se va desfăşura măreaţa victorie în acea zi îl face pe apostol să izbucnească în veselie. El aruncă o provocare triumfătoare morţii. Este un fapt, victoria este de pe acum a noastră. Ea a fost câştigată în învierea lui Hristos, cum s-a dovedit pe deplin în acest capitol. Învierea sfinţilor este în întregime rezultatul acestei victorii a Lui, şi noi o putem trata ca fiind fapt împlinit. Victoria este a noastră astăzi – mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu!

De aceea: să trăim în lumina adusă prin înviere (vers. 58)

Cu cât de mare putere vine îndemnul de la închiderea acestui capitol! „De aceea“. Dincolo de acest cuvânt este greutatea adevărului glorios stabilit în cele 57 de versete dinainte ale capitolului. Pentru că toleraseră unele îndoieli cu privire la adevărul învierii, ei trebuie să fi ajuns nestabili, uşor de influenţat, leneşi şi înclinaţi să subscrie acestor cuvinte: „Să mâncăm şi să bem căci mâine vom muri!“Învierea totuşi este un fapt sigur, glorios. Hristos a înviat; şi noi, având caracterul Său ceresc, avem să fim uniţi cu El în asemănarea Lui cerească. Aşa fiind lucrurile, de aceea statornicia de nemişcat devine a noastră. În loc să ne pierdem timpul cu mâncarea şi băutura, avem să prisosim în lucrarea Domnului, ştiind că nimic făcut în adevăr pentru El nu va fi pierdut. Totul va fi găsit din nou ca rezultat în lumea învierii.Trăim noi în lumina lumii acestei învieri? Putem recita corect crezul şi să avem învierea ca un articol deosebit de însemnat în el; dar dacă sufletele noastre îl au înaintea lor pe deplin, vom fi lucrători sârguincioşi şi neobosiţi în serviciul Domnului, aşa cum Îi va plăcea Lui să ne îndrume.

Colecta de bani pentru sfinţi (vers. 1-4)

Ultima îndrumare a apostolului în această epistolă se referă la colecta care se făcea în acel timp pentru sfinţii săraci din Iudeea. Astăzi în multe cercuri religioase banii sunt deseori cea dintâi temă. Aici este cea din urmă. Totuşi vine şi ea, şi sunt date îndemnuri de o valoare care rămâne. În versetul 2 este recomandată darea sistematică, nu la întâmplare. De asemenea, Dumnezeu aşteaptă darea în proporţie cu prosperitatea pe care El ne-a dat-o. În zilele de altădată Dumnezeu fixase darul de zece la sută. El n-a fixat nici o proporţie pentru noi care suntem sub har; dar vom auzi un cuvânt deosebit de serios la scaunul de judecată, dacă noi suntem sub standardul rânduit sub lege. Dacă toţi credincioşii ar practica dăruirea sistematică şi în proporţie cu ce am prosperat, n-ar fi problemă bănească în legătură cu lucrarea Domnului. Împărţirea în capitole s-ar putea să ne lipsească de legătura care este între capitolul 15.58 şi 16.2.

Un slujitor este responsabil numai faţă de Domnul (vers. 5-12)

Cuvintele de încheiere care urmează, referitor la unele lucruri personale, şi versetele 5-12, au lumină deplină dacă le comparăm cu istoria din Fapte 18.24 – 20.6. Apostolul Pavel scria din Efes, în mijlocul unei lucrări mari, cu mulţi adversari, a căror opoziţie a culminat în marea răscoală din teatru. Apolo fusese înainte de Pavel la Efes şi după ce a fost învăţat mai bine în Calea Domnului prin Acuila şi Priscila, a vizitat Ahaia, unde era situat Corintul. Pavel venise la Efes în timp ce Apolo era la Corint, dar în acest timp Apolo plecase din Corint. Între timp, Pavel se gândea să treacă prin Macedonia şi să viziteze Corintul în trecere. Această vizită în Macedonia s-a înfăptuit, cum se istoriseşte în Fapte 20, deşi cea de a doua epistolă arată că vizita lui la Corint a fost amânată. A rugat pe Apolo să le facă o altă vizită, dar acesta n-a venit deloc.Observăm de aici că dacă Dumnezeu ridică un slujitor, acesta este responsabil numai faţă de Domnul care i-a încredinţat o lucrare, şi nici chiar faţă de un apostol. Pavel nu avea autoritate peste Apolo. Faptul că îl ruga să se ducă arată că nu avea sentimente de gelozie faţă de acest om de curând dăruit, care apăruse deodată. Faptul că Apolo simţea că nu trebuia să se ducă la Corint în această conjunctură probabil dovedea că din partea lui nu era nici o dorinţă să iasă în faţă ca să mărească flăcările acelora din partide care ar fi spus: „Eu sunt al lui Apolo“.

Toate să se facă în dragoste (vers. 13, 14)

Corintenii nu fuseseră veghetori. Fuseseră clătinaţi în ce priveşte credinţa evangheliei. Se purtaseră mai mult ca nişte copii slabi decât ca oameni puternici. De aceea îndemnurile concrete din versetul 13. Trebuie să ţinem aceste îndemnuri în legătură cu versetul 14, altfel am putea greşi. Toate lucrurile trebuie făcute „cu dragoste“, altfel bărbăţia şi puterea noastră ar degenera în ceva firesc sau chiar brutal. Bărbăţia şi puterea creştină exersate în dragoste sunt potrivit gândului lui Dumnezeu şi sunt farte puternice.

Slujind sfinţilor, slujim lui Hristos (vers. 15, 16)

Versetul 15 dă o anumită lumină despre slujire. Cei din casa lui Ştefan „s-au dedicat ei înşişi sfinţilor spre slujire“. Ei erau gata să slujească sfinţilor, realizând că în felul acesta slujeau lui Hristos în mădularele Sale pe pământ. Puteau fi lucruri comune şi banale într-o astfel de lucrare, dar ea era făcută pentru Hristos. O astfel de slujire nu este prea obişnuită, mă tem. Ea primeşte menţionare şi recomandare în versetul 16. Ea exemplifică, gândim, ce înseamnă cuvântul „ajutorări“ menţionat printre darurile din capitolul 12.28.

Maranatha (vers. 21-24)

Cele trei versete de încheiere sunt o îmbinare de solemnitate şi har. Corintenii erau plini de daruri, dar deficienţi în ce priveşte dragostea. De aceea avem versetul 22. Mulţi dintre noi sunt asemenea corintenilor. Să punem la inimă că dragostea este ceea ce contează. A nu iubi pe Domnul Isus înseamnă un blestem la venirea Sa, când orice mărturie va fi pusă la test. Maran-atha nu este cuvânt grecesc, ci aramaic, şi înseamnă „Domnul vine“.Pentru cei care iubesc pe Domnul este o provizie plină de har de la El şi o revărsare de dragoste de la cei care sunt ai Săi, cum se vede în salutările de încheiere pline de căldură ale apostolului Pavel.

clickbible.org